PÍSECKÝ SVĚT

svobodný prostor pro vaše názory

WWW.PISECKYSVET.CZ

TÉMA:

ÚNOR 2015

Hraní na automatech – OPRAVDU svobodná volba?

DIVADLO POD ČAROU slaví patnáctiny!

Dočká se konečně synagoga rekonstrukce?

VOJTA BITTO: Klidně klesnu až na dno!

Podpořeno grantem z Islandu, Lichtenštejnska a Norska v rámci EHP fondů.
www.fondnno.cz
www.eeagrants.cz

fond pro NNO | NROS Nadace rozvoje občanské společnosti | nadace partnerství | LIDÉ A PŘÍRODA | ICELAND LIECHTENSTEIN NORWAY eea grants

TIPY PÍSECKÉHO SVĚTA Z KALENDÁŘE AKCÍ V PÍSKU

Středa 4. února, 18:15
PROMÍTÁME I MY: VŠICHNI SPOLU
Německý film Helly Wenders. Portrét několika dětí, studujících školu v Berg Fidelu, která vzdělává děti bez rozdílu rasy nebo handicapu. Co se stane, když i znevýhodněné dítě dostane šanci.
Městská knihovna

Neděle 8. února, sraz ve 13:00
OKOLÍM PÍSKU – PĚŠÍ VÝLET
Trasa podle počasí, pěšky zhruba 10 km Sraz před Sportovní halou v Tylově ul., návrat do 17 hod. Vedoucí: Ing. J. Horký

Úterý 10. února, 20:00
KÓD ENIGMY, USA
Art film. Horký kandidát na Oscara líčí osud matematika, mistra šifer Alana Turinga, který díky svému úžasnému talentu pomohl zkrátit 2. světovou válku a zachránil tak tisíce lidských životů.
Do 12 let nevh., tit., 114 min, 120 Kč.
Kino Portyč

Středa 11. února, 19:00
EXPEDICE MT. ABI 2014
Přednáška s filmem.
Lezecké centrum LezeTop, Jitex

Čtvrtek 12. února, 14:00
Z HISTORIE PÍSECKÝCH LESŮ
Přednáška Václava Kinského, s promítáním fotografií.
Seniorský dům

Pátek 13. února, 20:00
LENKA DUSILOVÁ + BEATA HLAVENKOVÁ
Koncert rockové básnířky a klavíristky – držitelky Anděla 2013 za Jazz a blues.
Kavárna U Vavřiny

Pondělí 16. února, 18:00
LISTOVÁNÍ.CZ
Co jsem to proboha udělal (Robert Fulghum). Účinkují Lenka Janíková, Alan Novotný (alt. Lukáš Hejlík), 80 Kč.
Sladovna Písek

Úterý 17. února, 15:45
MASOPUSTNÍ REJ MĚSTEM A VESELICE
Pořádá ZŠ Svobodná, téma: námořníci. Sraz v 15:45 u ZŠ v Šobrově ul.
Centrum města a Divadlo Pod čarou

PÍSECKÉ MAŠKARY 2015:
V sobotu **21. února** pořádá Elektrárna královského města Písku ve spolupráci s maškarním sdružením Milevsko masopustní průvod. Sraz účastníků a zahájení ve 12:30 u Kamenného mostu.

Na snímcích: Povedené Písecké maškary 2014 vrcholily atentátem na Františka Ferdinanda d'Este u Golema na Velkém náměstí. Foto Jindřiška Jelínková

Písecký svět

ÚNOR 2015
zdarma

Evidenční číslo
MK ČR E: 211 63

Vydavatel: OS Písecký svět
Budějovická 102/5, 397 01 Písek
IČ: 22827765
Bankovní spojení:
5015117001/5500 (Raiffeisenbank)
Občanské sdružení
registrováno MV 20. 11. 2009

KONTAKTY:
www.piseckysvet.cz
redakce@piseckysvet.cz
inzerce@piseckysvet.cz

REDAKČNÍ RADA:
Mgr. Zdenka Jelenová,
jelenova@piseckysvet.cz
Mgr. Magdalena Myslivcová,
myslivcova@piseckysvet.cz
Ing. arch. Martin Zborník,
zbornik@piseckysvet.cz

Zveřejněné texty obsahují názory autorů, nevyjadřují (pokud není výslovně uvedeno) ani stanovisko OS Písecký svět, ani názor redakční rady.

Za obsah inzerátů a článků ručí inzerenti a autoři. Přetiskování jakýchkoli částí povoleno pouze se souhlasem redakce a s uvedením zdroje.

Redakční uzávěrka: 26. ledna 2014

Tisk: NOVOTISK, s.r.o.

Foto Miroslava Pokorného na titulní straně: Dan Hendrix Čížek, fotografie ve vydání, pokud není uvedeno jinak:
© Písecký svět

Co nabízíme?

Svobodný a nezávislý web pro vaše názory na vše, co se děje v Písku a okolí: *www.piseckysvet.cz* a tištěný měsíčník – občanské noviny. Rádi zveřejníme všechny příspěvky, které neporušují zákon a zásady slušnosti. Neziskovým organizacím a školám poskytujeme bezplatnou propagaci. Úředníkům a politikům prostor pro komunikaci s občany.

Redakce Píseckého světa
a kontaktní místo pro občany:
Písek, Velké nám. čp. 1, 1. patro
pondělí 9–12 a 13–15 hod,
středa 9–12 a 13–17, pátek 9–12 hod.

Inzerujte v Píseckém světě!

Plošná inzerce od 680,- korun
inzerce@piseckysvet.cz
tel. 739 348 550

Chcete podpořit naše noviny?

Vydávání občanských novin Písecký svět můžete podpořit libovolnou částkou na účet veřejné sbírky:

783 100 3001 / 5500

Nově nabízíme možnost
řádkové soukromé inzerce
cena 40,- Kč (3 řádky).
UZÁVĚRKA VŽDY 20. DEN V MĚSÍCI

Z obsahu:

POVEDLO SE: **Jiří Smrž studentskýma očima 4**

AKTUÁLNĚ: **Dočká se konečně synagoga?..... 5**

TÉMA: **Hraní na automatech – Opravdu svobodná volba? 6-8**

NA NÁVŠTĚVĚ: **Divadlo Pod čarou slaví 15 ..... 9-10**

ROZHOVOR: **Jiřina Pospíšilová (Paní Troi) 11-12**

SERIÁL: **Strašák jménem brownfield / díl 3 ..... 13–14**

Z NAŠÍ ŠKOLY: **Novinky na ZŠ Tomáše Šobra 15**

NEJEN O VÍŘE: **Jiří Ježdík, ČCE..... 16–17**

KULTURA: **Robert Weber, Mirek Raboch 19**

NÁZORY: **Petr Putna: Kroky zpátky..... 20**

V PÍSECKÉM ATELIÉRU **Vojta Bitto: Klidně klesnu až na dno..... 21**

DOPISY: **Jan Bicek, Ad Lávka a R. Dragoun 22**

ANKETA **Co si myslíte o hraní na automatech? 23**

ČTENÁŘSKÁ SOUTĚŽ **o klubovou kartu DPČ..... 24**

Milí čtenáři, přátelé Píseckého světa,

V rukou držíte páté číslo píseckého měsíčníku – občanských novin. Těší nás, že už předem se mnozí z našich příznivců objevují u nás v redakci a dotazují se, kdy bude k dispozici další vydání. Stejně tak jsme rádi, že pokud Vás něco v našich novinách zaujme, anebo pokud Vás napadne nějaké zajímavé téma, nenecháváte si to pro sebe, ale napíšete nám e-mailem, případně se přijdete zeptat osobně.

Poměrně velký úspěch zaznamenává také naše čtenářská soutěž, kterou Vám přinášíme vždy na zadní straně. Mnozí z Vás soutěží ani ne tak o ceny, ale hlavně pro své vlastní potěšení, babičky to spojují s procházkou a povídáním s vnoučaty, maminky s kočárky při hledání vyfotografovaných míst poznávají nová zákoutí našeho města, někdy nám i radostně oznamujete, že jste odhalili i poslední, dosud Vám chybějící záběr...

V redakci se nám za uplynulé týdny sešly stovky knížek a ty z nich, které prošly sítem přísného oka naší spolupracovnice Jindřišky Jelínkové, už těší pacienty v písecké nemocnici. Přijímáme přebytečné knížky i nadále – jen bychom Vás chtěli požádat, abyste nosili jen knížky nepotrhané, čisté a takového obsahu a žánru, které jsou pro využití v nemocnici či domovech důchodců vhodné. Ostatní stejně skončí ve sběru...

V dnešním čísle se nám sešlo několik delších rozhovorů. Ověřili jsme si totiž už, že názory zajímavých Písečáků naše čtenáře zajímají – věřím, že nejinak tomu bude i dnes. Tématem čísla je hraní na TAKZVANÝCH výherních (řekla bych, že málokdy...) automatech a gamblerství. Většina námi náhodně oslovených obyvatel Písku se zákazem jednorukých lupičů souhlasí – co si myslíte Vy? O čemkoli, co Vás zajímá, nám můžete napsat na redakce@piseckysvet.cz.

Za celou redakci PS
Vás zdraví Zdenka Jelenová

FOTO MĚSÍCE:

Keltská slunce rozsvítila Sladovnu

Ve Sladovně pokračuje velká intearktivní výstava Stroj času. V neděli 25. ledna se tu uskutečnil zajímavý workshop ilustrátorky Renáty Fučíkové, autorky knihy Historie Evropy a celé výstavy.

Jedenáctiletý Jirka Cába (vlevo) z Velešína přijel se svým českobudějovickým kamarádem Petrem Mandíkem: „Přijeli jsme podívat se na výstavu a tady na ten workshop. Kreslili jsme kalendář a naše nejoblíbenější období, sestavovali keltské slunce. Nejvíc máme rádi léto, protože je teplo a prázdniny!“ S nimi u stolu seděla osmiletá Madlenka Hronková z Křepic u Vodňan: „Já mám taky ráda léto, protože se koupu, jezdíme k moři do Chorvatska, už se těším!“

Renáta Fučíková vysvětlila: „Jedna část naší výstavy je věnována Keltům. A tak jsme si tu dneska povídali o tom, jak se Keltové řídili podle přírody, udělali jsme si takový průřez celým rokem, nakreslili, jak Keltové rok členili, a každé dítě si zaznamenalo, kdy má narozeniny. Pak jsme si přiblížili některé keltské svátky, povídali o tom, proč se pálily čarodějnice a kdy se na keltské domy věšela slaměná slunce. Každé dítě si nakonec odneslo domů vlastnoručně vyrobený imbolcový sluneční kříž.“

Většina účastníků se potom rozeběhla po výstavě a užívala si především interaktivní prvky.

Na neděli 15. února je naplánován další workshop pro děti od 10 let, tentokrát na téma „Nedělej ze sebe svatouška, aneb Příběh svatých kousek po kousku“. Účastníci se dozvědí mnohé o tom, kdo je svatý, nač měl Jiří meč a Petr klíč od brány nebeské, co jsou to atributy a jak se podle nich pozná jméno postavy.

Výstava Stroj času bude ve Sladovně přístupná až do 26. dubna, neváhejte – děti se na ní opravdu vyřádí a zabaví, ale také se mnoho dozvědí.

Text a foto ZDENKA JELENOVÁ

Držitel Anděla Jiří Smrž studentskýma očima

Tadeáš Bognár. Foto Zdenka Jelenová

Patnáctiminutový dokument o píseckém písničkáři Jiřím Smržovi, který pod názvem Proti proudu natočil student Filmové akademie Miroslava Ondříčka Tadeáš Bognár, vyvolal na konci roku, po zveřejnění na Youtube, značný zájem. Jde o dokumentární cvičení 2. ročníku na téma Písecké marginálie.

„Hledal jsem námět, který by mne vnitřně zaujal... Pak jsem se dozvěděl, že v Písku žije hodně zajímavý písničkář. Jeho texty mne chytly, pouštěl jsem si je opakovaně a přemítal o příbězích, které vypráví," vysvětluje Tadeáš Bognár: „Začalo mne zajímat, jakým způsobem tvoří, odkud čerpá inspiraci, chtěl jsem se dotknout i jeho osobního života... Samozřejmě do omezené stopáže výsledného filmu se dostala jen určitá část toho všeho, mnohé se tam nevešlo a o některých tématech Jirka Smrž mluvit nechtěl."

Zvažoval sice i jiné náměty, ale nakonec mu tento připadal nejzajímavější: „Zvlášť, když jsem zjistil, že se jeho osobností zatím dokumentárně nikdo nezabýval, vystupoval asi jen v jednom dílu televizního pořadu Jany Hádkové Posezení s Janem Burianem," říká mladý režisér a směje se: „Zpočátku jsem hlavně měl obavu, zda se zkušený muzikant, který je mimo jiné držitelem dvou ocenění Anděl, bude chtít zahazovat se studentskými filmaři." Muzikant ale s natáčením po delším rozhovoru souhlasil – a během práce se vcelku rychle spřátelili. „Sešli jsme se párkrát při přípravě, potom jsme si dohodli tři natáčecí dny, přibližně jsme si řekli, o čem si budeme povídat – a šli jsme na to."

Písecký dylanovský samorost...

Dva dny spolu natáčeli v Písku a na několika Smržových oblíbených místech, zbývající den pak věnovali cestě do Prahy, kde měl písničkář koncert v klubu Kaštan. Výsledkem je dokument, který se snaží o sondu do písničkářova pohledu na svět a emočně působivými záběry vystihuje náladu Smržových písní i oblíbených míst.

„Zůstat pravdivý, věrný sám sobě, to se mi zdá důležité... Jestli to dělám, to nevím, ale snažím se o to aspoň," přibližuje písničkář hned v úvodu krátkého filmu svůj přístup k životu – a tohle krédo se pak prolíná celým filmem. Jeho osobnost komentují publicista Michal Bystrov, který uvažuje o Smržově „dylanovství", písničkářka a herečka Jana Šteflíčková a Vladimír Merta, který na konci své krátké úvahy o lyrickém písničkáři hluboce prožitého řádu a zároveň chlapovi, který se uživí rukama, shrnuje poměrně lapidárně: „On je prostě samorost a nikdy jiný nebude..."

Písecká filmovka podle Tadeáše Bognára podporuje samostatnou tvůrčí činnost studentů. „Natáčení probíhá tak, že si najdete a domluvíte mezi spolužáky potřebné profese – kameramana, střihače, zvukaře, produkci, případně dramaturga – a s těmi pak vytvoříte tým. Výborný byl střihač Dominik Dolejš, který výsledné podobě filmu hodně pomohl, to musím fakt vyzdvihnout. A stejně absolutně jsem spokojený s prací kameramana, což byl Anton Evdoshenko." Písecká škola dává podle Tadeáše Bognára studentům především kvalitní řemeslný základ: „A dalším přínosem je, že většina vyučujících jsou lidé z praxe, s obrovským množstvím mnohaletých zkušeností z filmového a televizního prostředí."

Beer pong, bezdomovec i ruský pohled na Písek

A jakými dalšími tématy se zabývali letošní druháci FAMO? „Zajímavé bylo téma Beer pong, což je hospodská hra – sport, házení míčků do piva," vzpomíná Bognár na práce svých kolegů: „Pak to byl dokument o píseckém bezdomovci, dále film s názvem O tom, co je nad námi – zabývající se různými pohledy na svět, Srdcaři vypráví o dvou píseckých nadšencích pro motorky Harley Davidson, a pak máme dva ruské spolužáky, jedna z nich natočila film o místní mladé muzikantce, její kolega pak dokument Cestou, popisující stavy a pocity cizince, který žije v Písku."

Jeden o druhém...

„Je skromný, pracovitý, citlivý a dost sebeironický," hodnotí na závěr Tadeáš objekt svého dokumentárního zkoumání: „A měl i různé vtipné nápady... Překvapilo mne, jak kouzelně se k celému našemu týmu choval – pozorně, přátelsky, nebo spíš skoro otcovsky. Díky Jirkovi, který se pro mne mimo jiné stal i jakýmsi symbolem Písku, jsem začal uvažovat o mnoha věcech. I pro mne je hodně důležité dělat v životě to, co má podle mne smysl, a dělat to po svém..."

Jiří Smrž o natáčení: „Bylo pro mne radostí strávit dva dny společně s kluky z FAMO. V době, kdy kdekdo nadává na politiku, na svět v němž žijeme i na život sám, na nedostatek peněz a přebytek váhy, jsem se cítil dobře ve společnosti mladých kluků, kteří mají v sobě nějaký cíl, nějaký ideál, za nímž jdou a přitom už ho ve skutečnosti realizují. Ještě víc by se mi ty dva dny s nimi líbily, kdyby objekt jejich dokumentu byl jiný. Ale i tak moc děkuju Tadeášovi, Antonovi, Alešovi, Vaškovi a Dominikovi za posílení naděje, že něco dělat má v Čechách ještě smysl."

Dokument Proti proudu: Jiří Smrž můžete najít na www.piseckysvet.cz.

ZDENKA JELENOVÁ

Jiří Smrž v dokumentu Proti proudu

Dočká se konečně synagoga rekonstrukce?

Na lepší časy se snad blýská někdejšímu svatostánku židovské obce v Soukenické ulici, která je jednou z významných písecких historických staveb. Dostala se totiž do programu na rekonstrukci židovských památek, hrazeného ze strukturálních evropských fondů.

„Budou opraveny židovské památky v Plzni, Čáslavi, Písku, Rychnově nad Kněžnou, Neveklově a v Polici u Jilemnice," sdělila Veronika Vároši z ministerstva pro místní rozvoj. Jde o pokračování předchozího velkého projektu Deset hvězd (http://10hvezd.cz), v němž vznikla na území sedmi krajů síť center židovské kultury. Písek měl být původně jednou z těchto Deseti hvězd a díky tomu byl podrobně připravený projekt, což se teď velmi hodilo. Příjemcem grantu je Federace židovských obcí a pro Písek je z celkové částky 150 milionů vyčleněno 46 milionů na rekonstrukci synagogy a novou expozici.

Synagogu vlastní pražská Židovská obec, partnerem projektu by měl být písecký spolek Soukenická 1905. „Mám zatím strach o budoucnosti něco víc říkat, protože vše je zatím ne úplně jisté," zdůrazňuje člen sdružení a zároveň technický správce synagogy Václav Kinský.

Synagoga byla postavena v roce 1870 v orientálním stylu s novoromantickými prvky. Druhou světovou válku, během níž byly kromě dvou vyvražděni všichni písečtí Židé, přečkala synagoga v nečekaně dobrém stavu. V 50. letech sloužila jako sklad velkoobchodu s oděvy a prošla necitlivou přestavbou. Do 21. století vstoupila jako opuštěný objekt s nejasnou budoucností. Při rekonstrukci by měla být synagoga uvedena v podstatě do původního stavu. „Nová expozice by měla mít nadregionální část, věnovanou židovské hudbě," vysvětluje Václav Kinský: „Kromě toho jsme ale prosadili i téma historie místní židovské komunity, chceme představit například píseckého rodáka, básníka Richarda Weinera, nebo třeba mimořádnou osobnost, kterou byl doktor Izrael Kohn, který se díky všeobecné oblibě stal v roce 1871 starostou města Písku."

Synagoga by spolu se Sladovnou a Prácheňským muzeem mohla tvořit důležitý triumvirát živých památek v Písku, atraktivních pro cestovní ruch. Její provoz ovšem bude muset být dotován. Město Písek totiž bohužel v 90. letech zcela neprozřetelně prodalo bývalý rabínský dům včetně dvora. V minulosti byl přitom přirozenou součástí synagogy a dnes mohl sloužit k financování jejího provozu.

Podaří se v rámci dobrých sousedských vztahů uzavřít přijatelnou dohodu s nynějším majitelem rabínského domu, který žije v Pardubicích? A vyvine město Písek snahu pomoci záchraně vzácné a atraktivní památky a třeba i podílet se na financování jejího provozu?

ZDENKA JELENOVÁ

INZERCE

POZVÁNÍ DO SVĚTA NAŠÍ TVORBY

V internetovém obchůdku Ateliér Arwenka najdete originální výrobky pro krásu vašeho domova či pro radost. Zveme vás do svého světa tvoření. Potkáte se v něm s šicí tvorbou, vůní rostlin i přirozenou jemností přírodních materiálů. V našem e-shopu nakupujete přímo u výrobce!

Kamarádi pro radost...
Ručně šité panenky z přírodních materiálů plněné ovčím rounem.

Pytlíci na všechno...
Originální dárkové obaly, praktické úložné prostory nebo krásné dekorace do vašeho domova.

Pro tvořivé ruce
Připravené sady na výrobu látkových panenek, skřítků, taštiček i na výrobu domácích mýdel.

Pro zdraví a dobré spaní
Polštářky šité z nádherných látek, plněné pohankovými slupkami v BIO kvalitě.

Vůně pro potěchu duše...
Jemné olejové parfémy na bázi čistých olejů, které si vás získají.

Přírodní mýdla...
Jemná domácí mýdla provoněná čistými éterickými oleji.

Levandulové dekorace
Látková srdíčka a pytlíčky plněné sušenou levandulí přímo z Provence.

NA INTERNETU NÁS NAJDETE:
www.arwenka.cz
OSOBNĚ (po předchozí domluvě):
Putim 226, tel: 775 339 411

Ateliér Arwenka

Hraní na automatech – opravdu svobodná volba?

Téma hracích automatů se v Písku, tak jako v mnoha jiných městech, řeší několik let. Písek patřil mezi města, kde byly výherní automaty povoleny, a to až do konce minulého roku. Od nového roku 2015 již vyhláška provoz těchto heren neumožňuje. Považuji to ze strany města za pokrok po letech, kdy bylo město k automatům podle mne příliš benevolentní.

Využívání příjmů z výherních automatů na činnosti týkající se dětí a mládeže pro mne bylo vždy jen utišováním černého svědomí za případné tragédie, které závislost na automatech v rodinách závislých způsobuje. Dalším důležitým aspektem je, že náklady na léčbu gamblera a na řešení všech dalších problémů s gamblingem spojených několikanásobně převyšují zisky, které stát nebo jednotlivá města z hracích automatů mohou mít.

V článku „Městský úředník = náš opatrovatel", který je zveřejněn na webu Písecký svět *(zkráceně i zde na str. 8)*, se mluví o tom, že lidé zákazem automatů přicházejí o svobodné právo si jít nebo nejít zahrát, že je jim upírána svoboda o sobě rozhodnout a také je tímto rozhodnutím zasahováno do svobodného podnikání.

CO VŠE TAKOVÉ SVOBODNÉ PRÁVO SI ZAHRÁT NEBO NEZAHRÁT PŘINÁŠÍ?

- Hraní nabízí uvolnění, chvilkové vypuštění starostí běžného života (o nic se nestarat a jen sledovat pravidla hry).
- Hraní může zaplašit nudu, pokud v baru nevíte, čím se zabavit, nebo nemáte partnera na konverzaci.
- Hraní nabízí znovu a znovu pocit napětí a naději, že přijde zlom a štěstí v podobě výhry.
- Hraní nabízí zábavu, kdy jediným partnerem ke komunikaci je stroj, který vás svou reakcí nepřekvapí; buď vás nechá vyhrát nebo prohrát, nic mezi tím. To může být pro člověka řešícího problematické vztahy uvolňující a uklidňující.
- Hraním testuje hráč šanci získat na hře závislost. Kdo je k ní náchylný, je dopředu těžké určit; ukáže to vždy až praxe. Šanci na vznik závislosti podporují výhry v situaci, kdy má hráč pocit, že v jiných oblastech života se mu nedaří. Dalším faktorem je četnost hraní.
- Hra na automatech s sebou nese jistotu, že bude pro hráče ztrátová. Stroje jsou tak softwarově naprogramované! Přesto hráči věří, že dokáží automat obelstít, že ví, kdy mají k automatu jít, kdy zrovna „dává".
- Hra na automatech je přímou cestou, jak v případné závislosti přijít o vztahy a peníze, jak se zamotat do spirály nekonečných půjček a dluhů, kdy spousty peněz na hraní zaplatí nejen samotný hráč, ale naprosto nedobrovolně i jeho blízcí.

Hernu je samozřejmě možné navštěvovat náhodně a nepravidelně. Ale výhodnější jsou pro hernu hráči, kteří jsou ochotni strávit hraním delší čas, více investují a do herny se vracejí pravidelně – to je dobrý zákazník herny. Samozřejmě, čím víc hráč hraje, tím víc přechází od pouhé zábavy k problémovému hraní a postupně k závislosti na hraní. A v tu chvíli se stane tím nejlepším zákazníkem herny.

Počet lidí, kteří jsou v ČR na hraní závislí, se odhaduje na 80 000 až 100 000. Což je srovnatelné s počtem závislých na nelegálních drogách (podle Rady vlády pro koordinaci protidrogové politiky). Předpokládá se, že zhruba 300 000 lidí má zatím jen problémy s hraním, hraní jim ztěžuje život, ale ještě nejsou úplně závislí.

Hráči nejsou nutně lidé, kteří jsou na sociálním dně; typické je, že většina gamblerů je normálně pracujících. Nejvíce problémová závislost v hraní je závislost právě na hracích automatech, kde hráči také utratí nejvíce peněz. Bohužel závislí i problémoví hráči své problémy do poslední chvíle tají a dělají vše pro to, aby se okolí nic nedozvědělo. Snadno vzniká dojem, že hráči žádné problémy nemají; alespoň ne tak velké jako alkoholici nebo drogově závislí. Závislost na hraní automatů je těžká závislost, k její léčbě je potřeba silná motivace a velká sebekázeň. Důsledky této závislosti jsou pro okolí závislého často stejné jako při závislosti na alkoholu a na drogách.

Další důležitou skutečností je to, že automaty a hraní na nich je povoleno až od osmnácti let. Přesto se při výzkumu před několika lety odhalilo, že skoro sedmnáct procent šestnáctiletých českých chlapců a sedm procent stejně starých dívek se během jednoho roku alespoň jedenkrát dostalo k hraní automatů. Tato zjištění ukazují, že dosavadní regulace nebyla účinná.

Důsledky svobodného rozhodnutí, zda bude člověk hrát nebo nehrát, často nesou lidé okolo. Typickým rysem problémového nebo závislého hráče je to, že do hraní investuje vyšší částku, než mu dovoluje jeho rozpočet. Nedostatek financí pak může řešit půjčkami, kdy postupně zadluží celou rodinu, dluhy jsou vymáhány exekučně a jeho svobodné rozhodnutí má pak velký vliv nejen na něj, ale i na jeho rodiče, kteří dluhy doplácejí, nebo na manželku a děti. Někteří závislí hráči mohou řešit nedostatek financí trestnou činností, a to je pak nákladné nejen pro hráče a případně jeho rodinu, ale i pro celou společnost.

Závislí hráči častěji omlouvají svou nepřítomnost v práci, hledají různé výmluvy a stále méně uvěřitelná vysvětlení. Závislost na automatech se projeví vždy ve vztazích, kdy hráč na kontakt s lidmi postupně nemá čas, protože dává přednost hraní, zanedbává rodinu i přátele a postupně je ztrácí. Dalším jevem, který souvisí se závislostí na hraní automatů, je vyšší míra výskytu depresí a problémů se spánkem u hráčů a s tím související rizika sebevraždy. Hraní se také dotýká dětí, které mohou trpět rozvodem nebo chudobou v důsledku gamblerství jednoho z rodičů.

Z těchto skutečností vyplývá, že hraní na hracích automatech je aktivitou velmi rizikovou, která má mnoho celospolečenských důsledků. Je pochopitelné, že se společnost snaží těmto negativním jevům bránit. Jsem ráda, že k těm, kteří k tomuto nejsou lhostejní, se přiřadili i zastupitelé Písku, již o zákazu výherních automatů v našem městě od letošního roku rozhodli.

Provoz výherních automatů nelze nazvat běžným podnikáním, jak se snaží někteří místní politici naznačit. V české společnosti byly bohužel herny dostupné v míře, jaká v jiných západních společnostech neměla obdoby. Jsem ráda, že se nyní konečně snažíme o regulaci. Jaká míra regulace je nejlepší, se teprve postupně ukáže. Hraní automatů je pro mne hazardem se svobodou, protože každý závislý, kterého jsem potkala, mi potvrdil, že závislost mu veškeré svobody sebrala.

Jedna z píseckých heren (Nádražní ulice), která má od ledna zavřeno. Foto PS/Jelenová

Léčbě závislostí a pomoci lidem v dluhové pasti se věnuji již od roku 2001. Situace je pro každého, kdo spadl do závislosti, těžká a pro jeho okolí snad ještě více. Pokud mluvíme v souvislostí s regulací výherních automatů o omezování svobody občana a svobody podnikání, je otázkou, zda na právu podnikat nejsou omezeni všichni ti, co by chtěli realizovat podnikatelský záměr ve volném prodeji kokainu, pervitinu nebo heroinu. Potkávám se s klienty, kteří řeší obě závislosti a nelze říct, že jedna z nich je lehčí či méně závažná. Důsledky závislosti na drogách a na hraní jsou v rodinách postižených stejně tragické.

Z povídání gamblera

Jedu v tom taky. Hraju jen občasně automaty, dvakrát, třikrát za měsíc, ale třeba dva dny v kuse. Dřív jsem si říkal, že to mám pod kontrolou, protože vydržím dlouho nehrát. Ale není to tak. Pokaždý prohraju několik tisíc až desítek, takže za pět let se to už také nastřádalo. Naštěstí jako rodina jsme měli rezervy, ale ztráty bolí a nejsou malé. V jednu chvíli nám hrozily i exekuce, skoro jsme přišli o bydlení, ale rodina mě podržela a pomohla vše splatit. Sliboval jsem, že už hrát nebudu, nikdy. To bylo před dvěma roky, hraju dál. Vždycky, když po morální kocovině vystřízlivím, nechápu, jak jsem to mohl udělat. Ale když hraju, nemůžu přestat, a když prohrávám, mám pocit, že se přece už blížím k tomu, že vše zase zpátky vyhraju. Manželku tím strašně trápím, děti okrádám, sám sebe psychicky ničím. Je to nekontrolovatelná časovaná bomba. Jednou jsem vydržel i přes tři měsíce, ale stejně jsem věděl, že to zase přijde. Mimo rodinu zatím nikdo nic neví. Teď už zase mám dluhy, asi se to zase provalí, mám strach, že mě žena opustí….

KDE HLEDAT INFORMACE A POMOC:

- http://gambling.podaneruce.cz/ – web pro hráče a jejich blízké
- http://stopzavislosti.cz/osoby-blizke-gamblerum/ – dotazník, zda žijete se závislým hráčem

LITERATURA:

- Nešpor Karel: Už jsem prohrál dost *(k získání na internetu)*
- Hughes Joanna, Ustok Lisa: První kroky z hráčské závislosti
- Martin S.: Já, hráč. Příběh opravdového gamblera

JANA PUTNOVÁ

Autorka je socioložka a adiktoložka, pracuje v Psychologické a adiktologické poradně Písek.

INZERCE

KOZLOVNA U PLECHANDY

ŘÍZKOVÉ DNY NA PLECHANDĚ

----- 25.2. - 1.3. -----

Zveme Vás na řízkové dny v Kozlovně U Plechandy dne 25.2.-1.3. Těšit se můžete například na dančí řízky, krůtí řízečky v kukuřičných lupínkách, celerové řízky, telecí řízek v parmezánové strouhance a řízek z vepřové krkovice v chilli mouce.

Bližší informace získáte na našich webových stránkách nebo na fcb, popř. přímo v Kozlovně ...

+420 604 333 444
REZERVACE@KOZLOVNAUPLECHANDY.CZ
WWW.KOZLOVNAUPLECHANDY.CZ

KOZLOVNA U PLECHANDY

si pro Vás připravila

VALENTÝNSKÝ VÍKEND

13. - 15. 2. 2015

Naš tým kuchařů si pro Vás připravil **valentýnské menu**:

1. Aperitiv - *sklenka Prosecca*

2. Předkrm - *Paštika z kachních jater s variací domácího pečiva a fíkovou marmeládou*

3. Hlavní chod - *Grilovaný flank steak z omáčkou Jack Daniels, glazované šalotky, gratinované brambůrky s parmezánem a máslem*
nebo
Steak z norského lososa zdobený lososovým kaviárem se zeleninovým tatarákem a bazalkovou omáčkou

4. Dezert - *Tiramisu se skořicovou tyčinkou, karamelovým střepem a čerstvým ovocem*

5. Na závěr - *Limetkový sorbet s Prossecem a lístkem máty*

Menu bude dostupné pouze po předchozí rezervaci a to nejpozději do 12. 2. 2015.

Cena za osobu: **377 CZK**

+420 604 333 444
REZERVACE@KOZLOVNAUPLECHANDY.CZ
WWW.KOZLOVNAUPLECHANDY.CZ

Zakázat hrací automaty?!

O tom Písek diskutoval od roku 2010...

Rozsáhlou diskuzi vyvolala na webu Písecký svět vyhláška o zákazu výherních hracích automatů v Písku, která začala platit začátkem tohoto roku. Přinášíme výběr z publikovaných názorů. Plné znění a další příspěvky, stejně jako text vyhlášky a další dokumenty, můžete najít na www.piseckysvet.cz.

O tom, zda vedení města podpoří, omezí, nebo úplně zakáže hrací automaty na svém území, se ve městě bouřlivě diskutovalo v letech 2010 a 2011, kdy o tom písecké zastupitelstvo opakovaně jednalo. Téma je nyní aktuální, protože po určité přechodné době vstoupil v Písku zákaz tohoto druhu podnikání v platnost. Shromáždili jsme proto na webu Písecký svět v článku „Zakázat hrací automaty?“ (6.1.2015) výběr ze souvisejících dokumentů, archivu publikovaných článků a diskuzí, text vyhlášky, zápis z jednání a přehled hlasování zastupitelů.

Vyhláška, která ukončila činnost výherních automatů na území Písku, byla zastupitelstvem schválena v prosinci 2011. Z dnešního pohledu je zaznamenáníhodné, že ji nepodpořili tehdejší a zároveň dnešní zastupitelé Tomáš Franců, Josef Knot, Miroslav Krejča, Zdeněk Kulič, Miroslav Sládek a Eva Vanžurová. Jistě by si zasloužili pochvalu dnešních rozhořčených Svobodných…

Jak to vidí Svobodní

Úředníci města si začali hrát na takové naše opatrovatele. Budou nás vodit za ručičku a říkat, co je správné, co si máme koupit a co ne. Říkají nám, že hrát na hracích automatech je špatné, hrací automaty jsou pro vás škodlivé. Nechápete to, nechcete nás poslouchat? Vychovávat vás by bylo složité a zdlouhavé. Tak vám je zakážeme. Co nám zakáží, v jaké oblasti našeho chování nás budou vychovávat příště? Raději to ani nechceme vědět.

Úředník města si myslí, že ubude gamblerů. Že nevzniknou nelegální herny, že lidé nebudou hrát jinde. Úředník si myslí, že snědl všechnu moudrost a že by nás měl tedy řídit, říkat nám, jak se máme chovat, že nesmíme podnikat v herním průmyslu, hrát loterijní hry a utrácet svoje peníze. Úředník nám nemá právo říkat, co máme a co nemáme dělat. Svobodný člověk (ten, kdo není zbaven svéprávnosti) má mít právo rozhodnout o svém životě.

Myslíme si, že poškození podnikatelé by měli hledat právní nástroje, jak po městě vyžadovat náhradu škod, které město na jejich podnikání způsobilo. Taktéž by hráči na výherních přístrojích měli žádat město o náhradu škody za ztrátu možnosti se bavit, nakládat se svými penězi dle svého uvážení. Zbaveni byli i možnosti prohrát své peníze i možnosti peníze vyhrát.

Z článku Městský úředník = náš opatrovatel, který publikoval na Píseckém světě Aleš Procházka za písecké Svobodné (plný text na www.piseckysvet.cz, 20. 12. 2014)

Názory z diskuze

Jiří Hořánek, místostarosta (ANO 2011):
Vážený pane Procházko, proč zde matete veřejnost a vytváříte zde obraz mstivého úředníka, který ctihodným občanům zakazuje kratochvíli v podobě hraní na automatech? Svoboda vyjadřovat názor ve vašem podání tvrdě naráží na svobodu občanů mít na věc názor na základě pravdivých informací.

Vždyť není těžké zjistit, že o zákazu výherních hracích přístrojů a videoloterijních terminálů rozhoduje zastupitelstvo města, které přijetím obecně závazné vyhlášky využívá zákonné zmocnění v loterijním zákoně a reguluje hazard ve městě. A jsou to právě členové zastupitelstva města, reflektujíce vůli občanů, kteří je zvolili, aby projevili vůli k takovému rozhodnutí a úředníci zařazení do městského úřadu a též do městské police jejich vůli prostě musí realizovat. Takže máte pravdu, měli bychom se bránit. Ale před vaší manipulací!

Princip je takový: občan jde k volbám, zvolí si své zastupitele podle jejich programu, tito zastupitelé v zájmu realizace programu udělají regulaci tím, že přijmou obecně závaznou vyhlášku a úředníci zajistí její realizaci. Tak se tomu děje ve více než šesti tisíci obcích v Česku, které na základě práva na samosprávu zakotveného v Ústavě regulují například systém nakládání s odpady, určují koeficienty daní z nemovitostí nebo stanovují místní poplatky. Co je na tom nesvobodného?

Richard Kába (Svobodní):
Vážený pane Hořánku, demokracie opravdu funguje tak, že voliči si zvolí své zástupce, ideálně na základě nějakého programu, a tito zástupci pak realizují politiku – dle vůle voliče, ale často dle své vlastní vůle. To není nic nového, tak skutečně funguje demokracie, a kdyby Svobodní v Písku získali dost hlasů, mohli by realizovat politiku dle svého programu.

Nicméně je obrovský rozdíl mezi demokracií a svobodou, jakkoli je v naší společnosti z nějakého důvodu vžité rovnítko – není tomu tak. Demokracie v podstatě nemá se svobodou vůbec nic společného. Demokraticky si můžete zvolit libolnou zcela nesvobodnou věc, demokraticky můžete rozhodnout o tom, že předáte vládu jednomu autokratovi, apod. Demokracie znamená, že rozhoduje většina a ta většina vůbec nemusí rozhodovat svobodně ani správně.

Svobodní jsou proti regulaci, včetně regulace hazardu, protože je to nesvobodné. Na tom nic nemění skutečnost, že takovou regulaci vydalo demokraticky zvolené zastupitelstvo, ani to, že se tak děje v x-tisících obcích.

Ondřej Veselý, člen zastupitelstva (ČSSD):
Asi to nebude úplně časté, ale v této věci zcela souhlasím s kolegou druhým místostarostou. Tvářit se, že provozování hazardu je nevinné podnikání, je prachobyčejná manipulace. Hazard je sociálně patologický jev a jeho následky vyvolávají daleko větší náklady, než jsou výnosy z něj, nemluvě o tom, že zatímco náklady nesou veřejné rozpočty, většina výnosů končí v soukromých rukou.
Jistě není žádným tajemstvím, že jsem velkým odpůrcem hazardních heren a prolomení konce hazardu zastupitelstvem v roce 2011 pro mě bylo obrovským zklamáním. Pro zachování hazardu v Písku vyvinuli provozovatelé heren obrovský lobbistický tlak a jsem rád, že nakonec datum 31. 12. 2014 zůstal deadlinem pro tento typ zábavy (byť jím mohl být už r. 2011).

Samozřejmě, že je zde riziko vzniku černého trhu, ale to už je otázka orgánů činných v trestním řízení. Důvodem pro legalizaci negativního jevu přece nemůže být převedení škodlivé činnosti z kriminální do tolerované oblasti. ***-red-***

P.S.: Po uzávěrce tohoto čísla zveřejnili Svobodní na www.piseckysvet.cz nový článek k tématu, kde mj. odpovídají zastupitelům Hořánkovi a Veselému.

Maškarní v DPČ – kissáci. Foto Zbyněk Konvička

Divadlo Pod čarou nabízí živou kulturu

Hudební a divadelní klub **Divadlo Pod čarou** na bázi občanského sdružení představuje pro občany i návštěvníky Písku alternativu k tzv. oficiální kultuře. Sídlí v domě, který je majetkem města Písku. Jeho náplní je především multižánrovost, snaží se oslovovat všechny generace prostřednictvím koncertů, divadelních představení, poslechových pořadů, videoprojekcí vystoupení skupin historického šermu, pořádáním oldies party, besed, přednášek a workshopů.

Tyršova 28, Písek. Otevřeno denně, po-čt od 15 h., pá-ne od 17 h.

Tel.: 774 598 332, E-mail: podcarou@podcarou.cz, http://www.podcarou.cz/.

MIROSLAV POKORNÝ: Ještě jednou patnáct!

Zakladatel Divadla Pod čarou a předseda spolku (původně občanského sdružení) Pod čarou Miroslav Pokorný oslaví letos padesátiny. Divadlo patnáctiny. Za těch 15 let se v „Podčáře“ uskutečnilo na 1800 akcí a prošlo tudy zhruba 300 tisíc návštěvníků.

Miroslav „POKČA“ Pokorný je rodilý Písečák a žije tu (kromě půlroční šermířské epizody v Českém Krumlově) celý svůj život. Má dceru Kateřinu, která bude letos maturovat a zpívá v kapele Beelee Beat z Deelee, a syna Honzu – vysokoškoláka na elektrotechnice, který se po otci věnuje šermu a právě se vrátil ze studijního pobytu v Barceloně.

Můžete zavzpomínat na začátky divadla?
Rozhodně jsme před těmi patnácti lety netušili, co z toho vznikne. Skupiny jako Řez dřevem, 200 zbraní, Divokej západ měly tehdy velké problémy s hledáním prostorů na zkoušky, nás, tedy šermíře Rivaly, zase vyhazovali z tehdejšího Telecomu, všichni chtěli najednou vydělávat a ty pronájmy komercionalizovali a na to my jsme nikdo prachy neměli... Tak jsme 20. ledna 2000 založili občanské sdružení a začali hledat nějaký společný prostor, kde by se dalo zkoušet a případně se i prezentovat.

Jak jste přišli na ten název?
Sdružení se nejdřív jmenovalo Na okraji – to už ale existovalo někde jinde, a tak vzniklo Pod čarou. Já totiž tehdy dělal zásobovače v učňáku a ráno jsme měli dělat od šesti, a kdo přišel pozdě, ocitnul se zapsaný pod čarou a měl problém... No já byl samozřejmě pod čarou pořád :-). Mělo to ale samozřejmě taky vyjadřovat, že stojíme mimo hlavní proud kultury, že se budeme snažit podporovat alternativu...

Pak jste se dostali k domu, kde kdysi za totáče bývalo kino Svět...
Vůbec jsme netušili, že získáme tak obrovský prostor. Město nám poskytlo v podstatě půl baráku, kromě nás tu tehdy byla videopůjčovna. Ani jsme nevěřili, že to dokážem dát dohromady.

V jakém stavu byly ty prostory?
V příšerném. Po skončení rockového klubu a diskotéky to tu bylo asi šest let opuštěné, sál byl plesnivý, špinavý, zpustlý... Naše nadšení ovšem bylo obrovské – a ještě fungovaly takové ty komunistické přežitky, jako že ti někdo udělal leccos za flašku, sehnal materiál z práce a podobně... Dneska už by to tak nešlo.

Co jste viděli jako hlavní cíl?
Chtěli jsme dělat živou kulturu, hlavně rockovou muziku. Zahajovací koncert měl tuším Roman Dragoun. A začali jsme zvát spoustu dalších, nejdřív samozřejmě spřátelené soubory, například Studio dell'arte. Ti sem jezdí dodnes a ze začátku nám hodně pomohli, protože měli zkušenosti z provozu vlastního divadla Pod čepicí.

Jak funguje sestavování dramaturgie?
Finální dramaturgii dělám já, ale předchází tomu dlouhé diskuze všech členů spolku. Záleží samozřejmě na finančních možnostech. Kdyby člověk objednával jen to, co ho baví, tak už bychom dávno neexistovali. Každý měsíc je členská schůze, kde diskutujeme a taky si rozdělujeme služby, protože skoro celý provoz zajišťují dobrovolníci, celkem asi dvacet aktivních... Někdo pomáhá třeba po stránce úřednické, samozřejmě musím pochválit naši paní účetní – pro mne je utrpením každé lejstro, to by mohla vyprávět... Párkrát jsme na tom samozřejmě dost tratili...

Byly okamžiky, kdy jste chtěli skončit?
Měli jsme těžká období, nejhorší byly před pár lety dva roky bez grantů, navíc to bylo v době všeobecné krize, každý si jen stěžoval... Dělat kulturu, živou muziku v menšinových žánrech nebo třeba divadlo bez dotací podle mne nejde.

Jak se daří financovat provoz dnes?
Pořád jedeme neziskově. Dneska je tu kromě divadla denní klub s barem, propojený s galerií, lidi se sem naučili chodit posedět i přes den. Bar nám finančně pomáhá udržet rovnováhu, k tomu ale samozřejmě musíme vedle grantů z města, kraje či ministerstva hledat i sponzory a dárce. Naštěstí máme stabilní partnery, kromě města jsou to firmy s.n.o.p. cz a Bonum-Repro Písek. Samozřejmě je jich daleko víc, spousta přátel a mecenášů nám pomáhá i jinak, třeba materiálně.

Ještě je tu po velké úspěšné rekonstrukci vůbec co dál plánovat?
V technice je samozřejmě pořád co vylepšovat, kdyby se objevilo pět milionů, tak je do čeho je investovat. I když spousta věcí už je vyřešená a celkově je to tu v dost dobrém stavu, včetně toho technického vybavení.

Které akce v minulosti byly nejúspěšnější?
Tak určitě vzpomenu koncert Johny Wintera před pěti lety – to byl nejdražší a největší koncert, co tu byl.

/dokončení na str. 10/

/dokončení/

Velká událost byl Koncert pro Bakču, to tu bylo doslova narváno. Hráli tu v průběhu času významné zahraniční kapely – Hiram Bullock, Waltari, Kathi Mc Donald, UK Subs, 999, Fear Factory, GBH, Iné Kafe. A samozřejmě celá špička české klubové scény.

DPČ je známé i pravidelnými většími akcemi a spoluprací s dalšími organizacemi...
Jsme moc rádi, že spolupracujeme na organizaci přehlídky amatérského divadla Šrámkův Písek, nebo třeba na Duhovém divadle waldorfských škol. Pak je to samozřejmě dobročinný festival Rockem proti rakovině v Ražicích, kde spolupracujeme s obcí. Letos to bude už dvanáctý ročník!

Jak hodnotíte nabídku kultury v Písku?
Nabídka je tu úžasná, Písek je fakt výjimečný, hraje se na spoustě míst, je tu výběr všech možných žánrů i divadel a dalších akcí. Když se podívám na Šrámkovo divadlo, tak tam je nabídka představení taky skvělá. My se sem zase snažíme vozit menší divadla bez stálé scény nebo nadšené ochotnické soubory.

A chodí Písečáci na kulturu?
Jak na co. Na neznámé věci málokdo. Profláknutá jména samozřejmě publikum přilákají, Vláďa Mišík, finští Waltari, nebo třeba Wohnout, to je samozřejmě sázka na jistotu. Hlavně punk, ten má v Písku pořád silné zázemí. Obecně si na návštěvnost nemůžeme stěžovat, samozřejmě záleží na ročním období, na tom, co se zrovna děje kde jinde, a tak.

28. února pořádáte tradiční maškarní ples...
Letos to bude vlastně ples narozeninový, téma je Už je nám 15 aneb Dostali jsme občanku. Hrát bude Beelee Beat z Deelee, moderovat Stáňa a Sylva ze Studia dell'arte, bude tombola, soutěž o nejlepší masky a taky se můžou všichni těšit na podčárnické překvapení. Zveme co nejvíc lidí, všechny masky, stejně jako držitelé klubových kart, budou mít slevu na vstupném.

Jste tady v divadle skoro pořád – baví vás to tu ještě po těch letech?
Kdyby ne, tak bych to fakt nedělal. Hlavně jsem ale rád, že to tu baví kapely, že se sem rády vracejí. Třeba Luboš Pospíšil jmenoval v televizi podle něj tři nejlepší kluby, a Podčára byla mezi nimi!

Stíháte kromě divadla ještě něco jiného?
V létě děláme pravidelně tábor pro rodiny s dětmi na Kobyle u Vráže. A každý rok jezdím na vodu, bez toho bych nemohl žít. Letos to bude Otava, když nám tak pěkně upravili Václavský jez, pojedem kolem Slona až k Sulanovi, jako ostatně vždycky, a užijem si to... K padesátinám jsme letos s mým stejně starým bratrancem plánovali Mongolsko, Transsibiřskou magistrálou, jenže Putin a to, co tam teď předvádí, nám to překazil. A tak se asi vypravíme trochu blíž, někam do Moldavska, Rumunska...

Miroslav Pokorný (druhý zprava) s členy kapely Blue Effect v šatně Divadla Pod čarou. Foto Petr Tibi

Jste typický písecký patriot?
Jo. Písek je úžasně krásný město a nedám na něj dopustit. Mrzí mě třeba tahanice o lávku U Václava, ta už tam měla dávno být! Stejně tak chybí kašna na Velkém náměstí, které by samozřejmě mělo být bez aut. Ale každopádně kdo sem přijede, tak je z tohohle města nadšený.

Přání k patnáctinám?
Ať to tu dobře funguje, ať lidi chodí na kulturu a ať se jim u nás líbí. Kultura je součástí vývoje lidstva a vzdělání a kdo nikam nechodí, ať už na muziku, divadlo, cokoli, ten se strašně ochuzuje... A my ať vydržíme ještě aspoň jednou patnáct!

Řekli o Podčáře...

ZBYNĚK KONVIČKA: *Divadlo Pod čarou si za patnáct let vybudovalo nezpochybnitelnou pozici nejen v Písku a jihočeském regionu, ale troufám si tvrdit, že i na mapě republiky. Pro řadu umělců je oblíbenou a pravidelnou štací a rádi se sem vracejí. Podčára jako multižánrový klub nabízí kulturní menu, na němž si pochutnají všechny generace. Je otevřená nejen zvučným jménům, ale dává prostor i regionálním umělcům, neziskovkám... Pro mne, člena Spolku Pod čarou, to je zároveň místo příjemných setkání s partou podobně naladěných lidí, kteří rádi přinášejí radost druhým.*

MARTIN BROŽ: *DPČ je moje srdcová záležitost, pár let jsem tam také dělal dobrovolníka a ještě když jsem vedl Cech života a smrti, tak byli v Podčáře první, kdo s námi začali spolupracovat a věřili nám, že něco dokážeme. Tudíž na ně nedám dopustit. Lidem z DPČ přeji, ať se stále věnují tomu, co začali a co dělají na 100%. Sice už nemám tolik času jako dřív, ale vždy, když už se dokopu do DPČ zajít, stojí to za to. Přál bych si, aby stále šli za svým a nemuseli uhýbat z cesty – ani kvůli nedostatku financí, ani kvůli zlým jazykům. To, co s bývalým kinem dokázali, tu nemá obdoby!*

DÁŠA CHMELÍKOVÁ: *Napadá mne toho dost. Od téměř seriózních vzpomínek, jak se nám podařilo odehrát s Ražickým hravým spolkem představení před úplně vyprodaným sálem, až na vzpomínky, které nejsou úplně publikovatelné – nepředstavujte si nic nemravného – hovory s ředitelem Pokčou stojí za to... Co ale u mne přetrvává: pocit úsměvu vždycky, když tam přijdu. A taky, když tam vezmu někoho poprvé – obvykle párkrát polknou, pak se rozjasní a řeknou něco jako „super, prima, dobrý!" Vzala jsem tam (na vhodnou akci :-)) i svoje děti. Chlapci řekli: Hustý! Větší poklonu asi dát nemůžu – všem, kteří dávají Podčáře svůj čas a energii. Akorát si nejsem jistá, zda ÚSMĚV OD ŠATNY PŘES PARKET AŽ K BARU je ta správná reklama pro rockový klub :-).*

TOMÁŠ FRANCŮ ml.: *Písek je svým rozsahem kultury výjimečný – koncertní síň, divadlo, ochotníci, kino, galerie, Sladovna, Kulturní klub, DPČ, Pí klub, Vavřina... Nejen kulturní historie, ale právě tato pestrost ukazuje tvář Písku jako kulturního města. Jsem rád, že Divadlo Pod čarou je jedním z těchto kamenů, které sem patří. Písek bez DPČ by byl jednoduše chudším Pískem. A tak bych mu rád přál k 15. narozeninám minimálně dalších patnáct let. Alespoň do té doby, dokud v něm bude existovat umění nezkomercializované a svobodné.*

Připravila ZDENKA JELENOVÁ

JIŘINA POSPÍŠILOVÁ:

O kočkách, bolševicích, trapistech, cikánobijcích i Charlie Hebdo

Jiřina Pospíšilová alias Paní Troi je známou píseckou postavou. Pochází z Dačic, má šlechtické předky, podle rodinného rodokmenu je velmi vzdáleně spřízněná s anglickou královnou. Na FF UK vystudovala prehistorii a historii českých dějin, před 45 lety se přivdala do Písku a její manžel se stal soudcem okresního soudu. Patnáct let pracovala jako historička v muzeu. Po manželově smrti sama vychovala pět dětí. Od narození je katolička a loni kandidovala do zastupitelstva za KDU-ČSL. Mezi její dobré přátele patří spousta píseckých Romů, milují ji volně žijící kočky a psí nalezenci v Domově Sírius v Záhoří.

Jak jste přišla na svůj pseudonym?
Paní Troi je postava ze Star Treku, z planety Beta Zoe, pracuje jako empat, vidí lidem do hlavy a tak jim může pomáhat. Star Trek miluju a s touhle postavou jsem se zcela ztotožnila.

Doučujete od ledna malé romské děti ve spolku CEROK – Centru romské kultury. Proč?
Protože to potřebují, to stačí, ne? Já k nim mám vztah od vždycky, jsou to moje zlatíčka. Když jsem bydlela v takzvaném Domě hrůzy ve Svatoplukově ulici, kam mne po manželově smrti vystěhovali i s dětmi údajně kvůli kočkám, tak mne tam respektovali i mohutní romští chlapi. A jejich děti mne vždycky obklopily a chodili jsme spolu na dlouhé procházky do přírody, do lesa... Mně se ve Svatoplukovce moc líbilo, býval to nádherný historický dům s přepychovými byty a je otřesné, že ho město nechalo zničit. Ten barák umřel a je to veliká škoda. Zločin!

CEROK založily romské maminky, co vůbec na tu myšlenku říkáte?
Je to skvělé, podporuje je taky Míša Mižigárů, což je bezvadný kluk, inteligentní romský vysokoškolák. Problém je, že takzvaná slušná většina se cítí nadřazeně, a tak lidi začali proti nim sepisovat petice, teď jim dokonce zničili ceduli a prostě nechtějí mít Romy v sousedství. Co s nimi tedy chtějí asi dělat? Pokud je nepodpoříme v pozitivních aktivitách, tak co asi bude následovat? CEROK dneska potřebuje další učitele, tak kdyby měl někdo zájem, ať se nebojí přijít! Teď se zrovna nově přihlásila jedna paní, která bude učit matematiku a němčinu – a na oplátku by se chtěla naučit základy romštiny.

Jsou Češi obecně rasističtí vůči Romům?
To je složitější, rasismus je na obou stranách. Můj syn Filip, který je zdravotníkem, byl napadený tmavými i bílými grázly a možná oslepne na jedno oko. Přesto necítí rasismus, protože nerozlišuje podle barvy pleti, ale podle toho, kdo je slušný a kdo je svoloč – a ta je i mezi bílými... Ale každopádně rasismus tady je, a to na obou stranách. Jeden známý romský muzikant mu po jednom koncertě řekl: Vole, my jsme rasisti jako vy – kdybych mohl, rozbiju hubu všem gadžům!

Z čeho podle vás „romský problém" vznikl?
Za minulého režimu museli povinně pracovat, ale děti jim často odebírali a v režimní výchově jim sebrali jejich identitu, kulturu, kořeny. Komunisti je krmili, ale vzali jim duši. Vychovali z nich v dětských domovech monstra, prostitutky a lidi neschopné normálního života, totálně bez morálky... Po převratu to pak bylo dokonáno tím, že Romové byli v 90. letech jako první vyhazováni z práce a byla úplně rozbitá jejich komunita. A ani dneska je skoro nikdo nezaměstná – tak co mají asi dělat? Najednou je tu všude tolik cikánobijců, že zírám, kde se všichni vylíhli. A jsou mezi nimi i křesťané, což nechápu vůbec. Znám křesťanku, „nóbl dámu", která prohlásila, že cikánovi nepodá vodu, ani kdyby umíral. Prý křesťanka! Protože si údajně před ní jeden Rom uplivnul... Ježíš ale řekl: Milujte své nepřátele! Milovat přátele přece dokáže každý blbec... Mne například vyloupili a asi bych je měla nenávidět, ale proč? V Písku je ovšem hodně zlých lidí, to je pravda...

Hodní lidi tu jsou snad taky, ne?
Jsou tu i úžasní lidi, mimo jiné i mezi protestanty, jako je třeba paní Kysilková, to je opravdová dáma a udělala tady spoustu skvělých věcí.

Ale vztah bílých k Romům je v Písku opravdu velmi problematický...
Řekla bych, že dokonce mnohem horší, než v jiných městech.

Kde hledat východisko?
Ve vzdělávání, kde jinde? V tom, že musíme podporovat všechny pozitivní tendence v jejich komunitě. Naučit je ztišit se a učit se – aby se chtěli učit. Část dětí a mladých na to slyší. Pokud je nepřimějeme ke vzdělání, neuděláme s tím nic a vyroste nám tady další Al-Káida. Nesmíme je segregovat, ale milovat.

Vy jste byla vždycky takovou ochránkyní slabých. Jste taky jednou ze dvou zakladatelek zvířecího domova Sírius v Záhoří...
S paní Gašparíkovou jsme se znaly z Ligy na ochranu zvířat, pak jsme spolu založily Sírius.

/dokončení na str. 12/

/dokončení/

Osm let jsem tam i bydlela, ale zdravotní stav mi to pak už nedovolil. Jo, to je taky aktuální téma – na internetu vznikla nenávistná kampaň proti Síriu a paní Gašparíkové. Jakási madam poslala i udání na hygienu, policii i odbor životního prostředí... Prý se paní Gašparíková nevěnuje každému psovi individuálně Evropskou unií předepsaných dvacet minut denně!! Co je to za blbost? Copak ti psi o to stojí? Oni jsou tam doma a vystačí si sami se sebou, věnují se jeden druhému a nás skoro nepotřebujou. A když to některý potřebuje, tak si ho paní Gašparíková bere i do postele. Mají se tam dobře a jsou spokojení. Hříchem je prý taky to, že psí nalezenci tam mají na vodu obyčejné staré kastroly a ne normalizované nerezové misky...

Jak ta udání dopadají?
No, byla tam teď jedna kontrola za druhou a samozřejmě žádné porušení zákona nebo jiné pochybení nezjistili. Tam jsou zvířata, která jsme zachránily před smrtí – a opravdu nejsou vhodná k adopci, jsou tam na klidné dožití. Myslím, že je teď naopak třeba napsat trestní oznámení pro křivé pomluvy, protože proti zlým a zákeřným lidem je třeba se bránit!

Co vy a kočky?
Já jsem kočičí člověk od malička. Kočky jsou úžasné bytosti. Mám na Portyči mnoho kočičích přátel. Ale v Písku jsou lidi většinou proti kočkám. Lidi, kteří jsou kočkaři, jsou ovšem vždycky lidé zvláštních kvalit!

A co vy a komunisté?
Já od mlada rozlišovala komunisty a bolševiky. A na filosofické fakultě jsme se na tom shodly s mou kolegyní a přítelkyní Petruškou Šustrovou – komunista byl slušnej, nábožensky pomýlenej člověk, který to ale myslel upřímně. Kdežto bolševik byl svině, které šlo o peníze a výhody.

Váš manžel byl soudce – byl, nebo takzvaně „musel být“ v KSČ?
Absolutně ne, na to by nepřistoupil. Oni si ho ale drželi na ukázku, že všichni „tam“ být nemusí, že jsou „demograti“... Ale každopádně s tím míval velké problémy, často na něj vyvíjeli velké tlaky, aby rozhodoval tak, jak strana rozhodla. Kolikrát on je doslova vyhodil z kanceláře! Každopádně nikdy nedostal vyšší osobní ohodnocení než písařky. Umřel na rakovinu. Pravda je, že i po jeho smrti ho i mnozí delikventi chválili, že měřil všem stejně, že soudil podle zákona a ne podle soudruhů. Rom – nerom, komunista – nekomunista. To manželův otec, ředitel statistiky, komunista byl, on byl totiž machiavellista, na stolku měl Machiavelliho Vladaře a s ním se radil. A bolševiků se moc bál, protože věděl, že jsou schopní všeho.

Jak vzpomínáte na život v totalitě?
Víte například, že Písek měl být prvním městem v jižních Čechách bez faráře a funkčního kostela? „Kdosi“ tehdy, v 70. letech, ukradl píseckou Madonu, začali vyšetřovat pana děkana Kajtmana i kostelníka Zdeňka Tvrdého. Plán StB byl tehdy takový, že z děkanského kostela bude muzeum dělnického hnutí a dějin komunistické strany... Nevyšlo to, protože bylo příliš zřejmé, že ti dva v tom prsty mít nemohou. Já pracovala jako historička v muzeu a estébáci se samozřejmě snažili mne zaháčkovat. Neúspěšně – já se nikdy nebála mluvit pravdu, byla jsem drzá, i když jsem z toho vždycky měla spoustu průšvihů... Nedělala jsem ale nikdy nic špatného. A věděla jsem, že na každou svini se vaří voda, oni tam nahoře ty naše hříchy mají pečlivě sepsané.

Váš manžel zemřel ještě před převratem, jak jste to pak zvládala?
No – těžce. Zemřel 30. prosince 1988 a se čtyřmi vlastními dětmi a jedním v pěstounské péči to pak jednoduché nebylo, navíc jsem na tom byla špatně zdravotně, nakonec jsem skončila v invalidním důchodu. Naštěstí moje děti byly skvělé a zvládaly všechno bezvadně. Jáchym vařil, staral se o sestry a dokázal ve dvanácti řešit i situci, když příbuzným v rodině zemřelo malé dítě... V šestnácti byl už dospělý a když jsem ležela v horečkách, dokázal se postarat úplně o všechno. Dneska žije ve Francii, je řeholníkem v trapistickém klášteře opatství Sept-Fons, přijal jméno Jean de la Croix, Jan od Kříže, a stará se tam mimo jiné o nádhernou tropickou klášterní zahradu. Nejstarší Filip je zdravotníkem v Písku, Líza je anesteziologložkou v Motole. Druhá dcera Anička žije dneska také v Praze, pracuje v ČSOB. Nejmladší Katce, kterou jsem měla v pěstounské péči, je dneska třicet a pracuje jako ošetřovatelka.

Jezdíte za synem do Francie?
Ano, pravidelně, teď jsem tam poprvé strávila Vánoce, což bylo překrásné. Tam můžete opravdu prožívat duchovní stránku svátků, což je kouzelné. Půlnoční byla skutečně o půlnoci, syn hrál nádherně na varhany, kostel byl přeplněný lidmi, kteří se tam sjíždějí z celého okolí. Jáchym byl skvělý muzikant od malička, v pěti letech skládal, pak dělal ministranta v kostele, kamarádil se s varhaníky, zpíval... Vystudoval teologii a pak najednou slyšel volání do kláštera Sept-Fons, prý vůbec netušil, proč tam jede, ale musel. A tam pocítil, že je doma. V tom klášteře žije mnoho Čechů i jiných cizinců.

Máte silný vztah k Francii, co říkáte na poslední události kolem Charlie Hebdo?
Tak především odmítám, aby někdo urážel kohokoliv tak hnusnými věcmi, které tam publikovali – i když vůči všem. Od křesťanů za to do huby nedostali, protože my nastavujeme druhou tvář. Za něco takového se ovšem dostává do huby – ale nezabíjí se! Obávám se budoucnosti, protože těm vygumovaným hlavám nezáleží vůbec na ničem, vyvraždí klidně celou školu a berou to jako hrdinství a vlastní spásu!

Jste optimistka vzhledem k budoucnosti?
Jistě, jinak bych tady nebyla. Jinak bych se bála vám i cokoli říct. Celý život jsem byla přesvědčená, že se dožiju konce světa, že se náš šéf vrátí...

To ale musí nejdřív nastat apokalypsa, ne?
No ta už tady přece je, ne? Nejmíň druhé století!

Jste praktikující katolička, jaký máte názor na ekumenické snahy?
Já jsem silně ekumenický člověk. Pán Bůh je jeden, jiná cesta nám ani nezbývá. Pokud se křesťané nesjednotí, nevrátí k počátkům, tak nemají podle mne naději. A pak si připravme kompas, protože se budeme všichni klanět k Mekce!

Text a foto ZDENKA JELENOVÁ

BAZAR – ŘÁDKOVÁ INZERCE

Pro rok 2015 nabízím možnost **objednávky kvalitního domácího medu** ze Strakonicka, 1kg za 130 korun. První objednávky budou vyřizovány hned po prvním medobraní kolem května 2015. *Kontakty: paperman@seznam.cz, tel. 722 920 766.*

PRODÁM zimní pneu 175/65 R14 Kleber Krisalp, zachovalé, cena za 4 ks 900,-. *Tel. 607 777 993.*

KOUPÍM malý buben s pedálem pro harmonikáře. *Tel. 606 483 352*

PRODÁM bílé kimono – téměř nové, velikost 160, jen horní díl s páskem, cena 250,- Kč. *Tel. 607 777 993.*

PRODÁM LED TV GoGEN, 22“ (56 cm), FullHD (1920 x 1080 pxl), funce Record Ready a Timeshift, záruka 2 roky, nová, nepoužitá – nevhodný dárek, cena 2 500,- Kč. *Tel.731 446 601*

NEKOMERČNÍ INZERCE:
cena 40,- Kč (do pěti řádek)
Inzerci je možno podávat v **redakci, Velké nám. čp. 1, 1. patro,** pondělí 9–12 a 13–15, středa 9–12 a 13–17, pátek 9–12 hodin
inzerce@piseckysvet.cz, tel. 739 348 550
UZÁVĚRKA VŽDY 20. DNE V MĚSÍCI

Strašák jménem brownfield /díl třetí/

Bývalá Billa a vlečka

Zdravím v Novém roce všechny příznivce Píseckého světa, a zvláště pak fandy Strašáků jménem brownfield. V dalších dílech se budeme věnovat vybraným píseckým lokalitám. Dnes se podíváme na dvě místa: na nevzhledné prostranství u bývalé prodejny Billa a navštívíme pozemek s nevyužívanou železniční vlečkou u Jitexu.

Pozemek po železniční vlečce u Jitexu. Foto L. Beran ml.

Bývalá Billa

ÚPnSÚ (Územní plán sídelního útvaru) Písek prostor definuje jako stávající i návrhovou plochu zařízení vybavenosti komerčního charakteru

Díky tomuto seriálu jsem se snažil (skoro marně) vzpomenout, jak to tu vlastně vypadalo dříve, než se vybudoval silniční obchvat. Ten toto území nikoho rozparceloval na „nudle a klíny“ a jediné, co zůstalo zachováno v celku, je právě prostor naproti zahradnictví. Skleníky ale tehdy stály až k viaduktu u Jitexu.

V devadesátých letech jsme zažili „BOOM“ všeho, co tu chybělo. Kromě jiného to byly i hypermarkety. Zatímco Česká republika se může v rámci Evropy „pyšnit“ 4. nejvyšším počtem hypermarketů v přepočtu na jednoho obyvatele, v západní Evropě už několik let přemýšlejí, co s hypermarkety bude, až přestanou být jaksi „trendy“. Vznikají studie na možné využití těchto obřích nákupních center a není to zrovna jednoduchý úkol. Obří plochy resp. kubíky a energetická náročnost těchto center je hlavním oříškem. Jejich nové využití je navíc podmíněno tím, že se do nich prostě jezdí jen autem. Budova, kde byla kdysi Billa, naštěstí až takový problém ve srovnání s jinými řetězci není. Náhradní využití si sice našla, ale upřímně řečeno, samotný „barák“ a hlavně jeho okolí by se určitě vylepšit dalo.

Ve vegetačním období je tu přerostlá „džungle“ všech možných travin, křovin, plevele a náletů. Mezi nimi se vine podél Mehelnického potoka úzká cestička, kterou tu za ta léta poctivě vyšlapali ti, kteří se potřebují dostat pěšky třeba na autobusové či vlakové nádraží. Z autobusáku jsem tudy často chodil do Jitexu a stačí, když trošku zaprší. Ta asfaltová cesta, která vede z autobusového nádraží podél obchvatu (směr Praha) končí prostě pod viaduktem. Zde se chodec může rozhodnout, jestli bude přebíhat čtyři silniční pruhy (…to je žert…) nebo bude pokračovat právě touto chytře vyšlapanou cestičkou. Nedořešeno. V rámci regenerace Mehelnického potoka však má město rozpracovanou studii, která vedení turistické trasy u břehových hran potoka doporučuje. Pozemek je přeci jenom díky potoku poměrně vlhký, takže se domnívám, že nějaké velké a vysoké stavění zde asi moc nepřipadá v úvahu. Extrémní počasí a bleskové povodně se týkají i Mehelnického potoka. Řekl bych, že kdyby to místo bylo nějak extra lukrativní, tak už by tam určitě stálo „něco“ jiného nebo dalšího.

Až jednou dojde k nějakému smysluplnému napojení a propojení zdejších cest a cestiček pro pěší (komunikační uzel ze směrů Václavské předměstí, U Smetáka, Na Rozhledně, nákupní zóna, vlakové a autobusové nádraží, Hradištská – starý pivovar), možná se začne přemýšlet i o pozemcích, které jsou kolem stávající budovy a přilehlého parkoviště. Když se v rámci projektu „hřiště pro náctileté“ debatovalo na radnici o vhodných lokalitách pro umístění budoucího městského sk8parku, padlo i toto místo. Je pravda, že zde by to nikoho nerušilo. V každém případě si myslím, že by nebylo marné osázet „oblouk“ podél obchvatu (od viaduktu k Bille) vzrostlými stromy, které by hluk z komunikace určitě částečně pohltily. Podobně je tomu např. pod Amerikou, kde jsou topoly. Už pohledově je to pak jinak. I betonové vertikální „zahrady“ by toto řešily. V úseku od autobusáku to myslím funguje dobře.

/dokončení na str. 14/

INZERCE

/dokončení/

Pozemek u Billy by tak mohl získat úplně jiný charakter. Komunikace, auta a kamiony by „zmizely“ a vzniklo by zde velké uzavřené prostranství. Je mi jasné, že určujícím důvodem k možným budoucím změnám celé lokality bude samozřejmě využití „baráku“ popř. jeho bytí či nebytí. Parkoviště slouží aspoň řidičům kamiónů jako odpočívadlo a sem tam se tu někdo učí jezdit autem. Když nic jiného, mohla by zde vzniknout zpátky alespoň krajina. Lepší než tenhle „úhor“.

Vlečka Jitex

ÚPnSÚ Písek definuje sousedící prostor železniční stavby vlečky jako stávající plochu doprovodné a izolační zeleně.

Situační mapa – bývalá Billa a vlečka u Jitexu jsou kousek od sebe...

Klínovitý pozemek pod tratí s železniční vlečkou mi přišel vždy zajímavý. V dobách, kdy jsme s kolegy přemýšleli, jak areál Jitexu využít i pro volnočasové účely, vznikla myšlenka umístit zde na kolejích jakýsi netradiční „Fastfood Terminal“, který by posloužil nejenom řidičům, kteří používají silniční obchvat, ale i návštěvníkům budoucího centra v Jitexu. Upravený vagón zaparkovaný na zelené louce. To však bylo před deseti lety.

Dnes už tudy žádné koleje nevedou. Obří hromady uhlí, které trčely vysoko nad betonovou zdí a parádní buldozer, který je tu rovnal. Zaparkované vagóny s uhlím. Ty však vystřídaly kamiony se štěpkami. Je to vývoj a není se čemu divit, že koleje zmizely. Minimálně se tahle louka za tratí bude dál lépe udržovat. Viadukt u Jitexu je vůbec takovou vstupní branou do trošku jiného světa. Projdete a rázem je tu fabrika, louka, les. A přitom jste ještě stále ve městě. Co by jinde za taková místa dali.

Inspirace odjinud: Co s kolejišti...

Pro toto místo sice už pozdě, ale rád bych se zmínil o tzv. projektech na kolejích. Opuštěná kolejiště se stávají i místem pro bydlení. Ano, v upravených vagónech se bydlelo už přece kdy. Tento způsob bydlení si ale i dnes nachází stále více příznivců. V jednom čísle časopisu Dolce Vita jsem kdysi četl o soutěži studentů architektury ve Skandinávii a šlo o opuštěné kolejiště resp. seřadiště někde uprostřed lesů. Na železničních podvozcích zde vznikly úžasné dřevostavby. Vzdálenost mezi jednotlivými domy byla standardní jako u baráčku s pozemkem. Obklopeni z obou stran lesy. Nádhera.

Jiný příklad, co s kolejemi, najdeme v německém Porúří (Ruhrgebiet). Odstavné kolejiště ve městě Frintrop sloužilo pro potřeby těžkého průmyslu. S jeho ústupem v 60. letech minulého století to však znamenal konec! Přes 20 hektarů se koncem let devadesátých změnilo na Gleispark Frintrop (Gleis = kolej). Velkorysé a krásné řešení, které respektuje již několik desítek let zde fungující biotopy. Celý areál byl zpřístupněn veřejnosti jako obrovský park, který se jen udržuje a dál rozvíjí. Rozsáhlá paralelní síť bývalých kolejišť je oddělená vzrostlými stromy a další vegetací. Najdete zde několik druhů lesa, stepi, odpočívadla, vyhlídky. Uklidňující expedice do nikam.

Posledním příkladem, který myslím stojí za zmínku, jsou kontroverzní projekty revitalizace brownfieldu vlakového nádraží Žižkov v Praze, vybudovaného v letech 1931-1936. Areál o rozloze asi 33 hektarů obsahuje objekty, které jsou kulturní památkou. Z vlakového nádraží by měla vzniknout nová bytová městská čtvrť. Přístupy jednotlivých autorů jsou však odlišné a ne všechny ctí historii a hodnotu celého místa. I zde se střetávají zájmy veřejnosti a architektů se zájmy investorů a developerů. Já osobně jsem pro to podobná nenahraditelná a jedinečná místa už konečně nebourat a začít je zachraňovat. Patří to přece ke kultuře každého vyspělého národa.

LÁĎA BERAN ml.

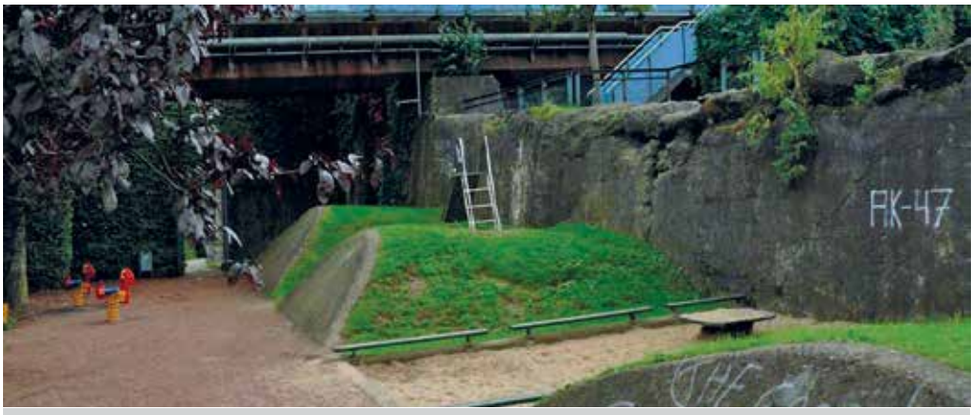

Inspirativní materiály a fotodokumentaci z německých lokalit najdete na webu inventurakrajiny.cz.
Záběry z Duisburgu: nahoře konstrukce jeřábu – velkorysá treláž pro popínavky, dole dětské hřiště v sintrovacích nádržích

Ředitel Jaroslav Volf má za sebou půlrok

Jaké změny čekají ZŠ Tomáše Šobra?

Téměř přesně před půlrokem nahradil učitel Gymnázia Písek Jaroslav Volf ve funkci ředitele ZŠ Tomáše Šobra Janu Máchalovou, kterou předtím porazil v konkurzu. Vyvrcholila tak dlouhodobá medializovaná kauza sporů mezi vedením této školy a ZŠ Svobodná, která sídlí v tomtéž objektu. Záležitostí se opakovaně zabývala rada města, stejně jako následnými protesty proti výsledkům konkurzu. Ačkoli TOP 09 navrhovala konkurz opakovat, ČSSD a Volba pro město to odmítly a Jaroslav Volf se chopil nové funkce. Po půlroce se ho ptáme, jak se škole vede.

Jak dopadl zápis budoucích prvňáčků?
Přihlásilo se k nám 35 dětí, což považuji za úspěch, je to v podstatě stejný počet jako loni. A vzhledem k tomu, jak byla škola medializována, je to dobré. Boj o žáky je věc, kterou jsem jako kantor tolik nepocítil a teď mne to hodně hněte. Pořád slýcháme nářky na to, jak mají na těch největších školách přeplněno, že chybí kapacita družin, šaten, mají přecpané třídy i jídelny. Jenže pak jim tam k zápisu rodiče ty děti stejně přivedou...

Budete mít v září jen jednu první třídu?
Ne, otevřeme určitě raději dvě méněpočetné třídy, přičemž jsou ve hře různé varianty – buď otevřít dvě méněpočetné třídy, z nichž jedna by se soustředila na matematiku, technické a přírodní vědy, chtěli bychom tam prosadit metodu profesora Hejného. Mám osobní kontakt na vnučku pana profesora, takže o tom dost vím. Pro rodiče by to znamenalo víc investovat do učebnic a pomůcek, ale vzhledem k výsledkům této metody je to podle mne zanedbatelné. Další možností je, že jedna ze tříd bude směrována alternativně na Montessori vzdělávací systém.

To znamená, že se chystáte rozšířit nabídku alternativního vzdělávání v Písku?
Ano, spolupracujeme při tom s píseckou obecně prospěšnou společností, která provozuje centrum Fazole v Městském areálu. Tu třídu můžeme otevřít od září 2015, pokud se ji podaří naplnit. Zájem rodičů se v průběhu zápisu ukázal poměrně značný, problémem je trošku patová situace – někteří zájemci čekají, až jim potvrdíme, že třídu určitě otevřeme, to ale nemůžeme, dokud se těch dětí nepřihlásí dost... Máme teď osm zapsaných, k otevření třídy jich potřebujeme dvanáct.

Na jaře vyvrcholil veliký problém v soužití vaší školy a waldorfské Svobodné školy...

Vyřešili jste to?
My jsme si s panem ředitelem Machačem od začátku navzájem sedli. Potkali jsme se ještě předtím, než jsem se do konkurzu přihlásil, chtěl jsem pochopit, o co v těch sporech jde. Pak jsme se s panem ředitelem scházeli pravidelně a myslím, že se nám spolupracuje dobře. Tady byla předtím vyhraněně negativní atmosféra směrem ke Svobodné škole všude, v kantorech, snad i v těch zdech kolem nás...

Jak vypadá situace po půlroce?
Netvrdím, že je vše ideální. Dva subjekty v jednom objektu, to zkrátka problémy přináší. Ale už se na sebe nemračíme, chystáme společné akce, nehádáme se o klíče. Samozřejmě jejich potřeby jsou v mnohém specifické a nemůžeme se shodnout úplně ve všem. Ale to je přirozené. Měli jsme například úspěšnou společnou akci, kterou nám nabídlo golfové hřiště v Kestřanech, oni nás zase pozvali na divadelní představení, které nastudovali s maďarskými partnery, to bylo výborné, moc nápadité, to je prostě věc, kterou umí. A věřím, že je to jen začátek.

Jak dopadly vaše spory s bývalou ředitelkou Janou Máchalovou – zůstala na škole?
Bývalá paní ředitelka je bohužel veliký problém... Já chtěl po svém jmenování udělat tlustou čáru a začít znovu – tak, aby to co nejmíň poškodilo školu. Fakt, že mi předala prázdnou kancelář a všechny věci na kopicích, ty nejdůležitější samozřejmě vespod, jsem za pár týdnů překonal – a musím ocenit pomoc všech kolegů... Přesto jsem k ní byl vstřícný, nabídli jsme jí dál plný úvazek, dostala předměty, na které je aprobovaná, ale bohužel se nechová, když to řeknu diplomaticky, vstřícně a zodpovědně. Teď je dlouhodobě na nemocenské a já si nedovolím hodnotit její svědomí, ale nenašla si čas ani na řádné uzavření známek v pololetí, což je přinejmenším pro žáky 9. tříd hodně velký problém, mám tady spoustu stížností od rodičů.

Před vaším nástupem tady ovšem planuly veliké emoce, kantoři podpořili paní ředitelku i v petici, část rodičů taky...
Myslím, že pedagogové tehdy měli dost nepřesné informace o mé osobě a samozřejmě pro ně bylo lákavější udržet si status quo, nechtěli vystoupit ze své komfortní zóny, možná se báli změn... To nikomu nevyčítám. Dnes mi připadá, že se situace úplně obrátila a věřím, že mám podporu sboru. Našel jsem tu kolektiv lidí, kteří až na úplné výjimky pro školu dělají tak aspoň na 110, 120 procent... Pokud mám někoho jmenovat, tak například paní zástupkyně Bláhová, to je skutečně pracovitý člověk na svém místě, moc mi pomohla.

Jaké další plány máte?
Máme našlápnuto zúčastnit se velkého projektu Nadace Kellner Family, která provozuje svou vlastní školu a kromě toho mají program Pomáháme školám k úspěchu. Nabízejí mentoring, know-how, možnost vyzkoušet nové metody, vzdělávání pedagogů, výjezdní projektové dny pro celou školu... Je to projekt za zhruba deset milionů na pět let, to znamená velká věc. Kromě nás byla v Písku oslovena ještě ZŠ J. K. Tyla – a musím zmínit, že pan ředitel Tylovky Pavel Koc se zachoval moc pěkně a v rámci pohovoru s koordinátorkou projektu naši školu velmi chválil, což od kolegy opravdu potěší. Takže tady není mezi školami jen rivalita a soupeření...

Na www.piseckysvet.cz najdete rozšířenou verzi rozhovoru, včetně vysvětlení, čím se zabývá The Kellner Family Foundation, Montessori pedagogika a co je Hejného metoda výuky matematiky.

Text a foto ZDENKA JELENOVÁ

Českobratrská církev evangelická (ČCE) vznikla v r. 1918 sloučením dvou evangelických církví augsburského a helvetského vyznání. Jejím symbolem se stal kalich stojící na Bibli, který vyjadřoval spojení tradice české reformace s reformací kalvínskou a luterskou. V Písku vznikl samostatný sbor ČCE v roce 1922, poté, co zde již od počátku století působila kazatelská stanice reformované církve a počet jejích členů se rozrostl na 1350. Ve sborové budově na Fügnerově náměstí fungovalo až do r. 1949 vedle fary také kino. Po jeho zrušení zde vznikla vlastní modlitebna, v letech 1953-1955 proběhla rozsáhlá rekonstrukce a byly instalovány nové varhany. V píseckém sboru ČCE se vystřídala řada farářů, posledními byli: Petr Chamrád (1988–2001), David Nečil (2001–2008) a Jiří Ježdík (od r. 2008).

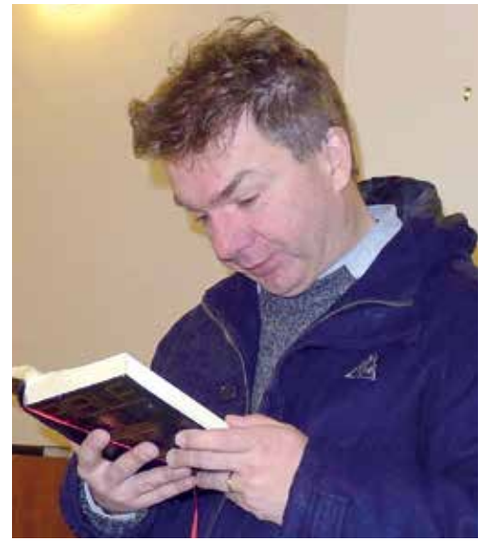

JIŘÍ JEŽDÍK:

Máme sílu přenášet hodnoty víry do veřejného života

Jiří Ježdík pochází z Prahy a jako farář píseckého sboru ČCE působí sedmým rokem. Po průmyslovce se rozhodl pro studium medicíny, ale po prvních semestrech na lékařské fakultě nakonec zvítězila touha po studiu na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Toužil spojit znalosti z medicíny s teologií, nadchl se pro bioetiku. Svou specializaci si doplnil tříletým studiem teologie v Ženevě a podle potřeby během studií manuálně pracoval. Jako učitel náboženství na Evangelické akademii se seznámil se svou budoucí manželkou, profesí učitelkou výtvarné a hudební výchovy, s níž také odešel sloužit ke svému prvnímu sboru do Písku.

Pane Ježdíku, co považujete za své poslání?
Kromě teologie mě zajímají otázky spojené s bioetikou a širší záběr aplikace teologie do veřejného života. Svou roli vidím jako službu odhalovat druhým bohatství Bible a Božího slova, protože tam jsou odpovědi na otázky, které si lidé často kladou. Z vlastního pozorování se mi však zdá, že odpovědi hledají jinde.

Jaká byla vaše cesta k povolání duchovního?
Bylo to postupné, nejprve jsem studoval průmyslovku, ale vytkl jsem si za cíl jít na medicínu. Chtěl jsem být lékařem a pomáhat lidem v nemoci. Po maturitě jsem pracoval v nemocnici jako sanitář a až po několikáté jsem se dostal na lékařskou fakultu. Studium mě ale nezaujalo tak, jak jsem si představoval. Je to taková velká suma informací, kterou je potřeba zvládnout bez hlubšího zamyšlení, ke studiu se přistupuje technicistně. Chyběl mi tam celkový pohled na člověka, více antropologie. Zároveň jsem v té době v sobě objevil touhu studovat teologii. Měl jsem v sobě dva směry, chtěl jsem zůstat věrný tomu původnímu a vystudovat medicínu, ale nakonec se to na těch vahách převrátilo a převážil směr teologický. Proto jsem po prvním ročníku medicíny udělal zkoušky a přešel na teologickou fakultu. Mojí touhou bylo spojit teologii a medicínu, v té době u nás vznikala bioetika. To jsou otázky etiky, na které odpovídá Bible. V té době působil na protestantské teologické fakultě v Ženevě profesor Fuchs a já jsem si dal za cíl tam studovat. Chtěl jsem být učitelem náboženství, abych lidem nesl zvěst Bible, cesta faráře se přede mnou otevřela až později. To všechno se mi splnilo a jsem za to moc rád. Mohl jsem jít studovat do Ženevy. Při studiu teologie je vždycky dobré zjistit, jak to dělají jinde, jak funguje církev ve společnosti, jak se staví společnost k církvi, prostě poučit se z toho, co je jinde inspirativní, třeba i se snahou neopakovat chyby.

Jaké práci jste se věnoval po studiích?
Když jsem dokončil teologickou fakultu, vrátil jsem se do Prahy, krátce jsem učil francouzštinu, ale hned na to se mi otevřela možnost učit na Evangelické akademii střední odborné škole (SOŠ) a VOŠ práce v Praze. Tam jsem byl učitelem náboženství, etiky a filosofie. Ta práce se mi líbila, ale byl to jen zástup za mateřskou dovolenou. V té době jsem silně pocítil povolání k farářské službě, přihlásil jsem se tedy na vikariátu naší církve na roční přípravu na kazatelskou službu. Tam jde o to převést všechno to, co se člověk naučil, do praxe. Absolvent je pak vyslán sloužit jako farář v určitém konkrétním sboru. Svou cestu jsem tak trochu předjímal a ona se mi postupně naplňovala, aniž bych znal její itinerář. Za to jsem Pánu Bohu velmi vděčný. Naučil jsem se také hodně profesí, to je dobrá zkušenost. I studium v Ženevě jsem si sám financoval z vlastní brigády.

Vaše žena s vámi sdílí poslání faráře?
S ženou jsme se potkali na Evangelické akademii. Vystudovala pedagogickou fakultu a na Evangelické akademii vyučuje výtvarnou výchovu, hudební výchovu, dějiny umění, arteterapii. Vzali jsme se a já jsem začal sloužit v Písku jako farář. Vždy jsme určitou dobu intenzivně spolu, a pak zase intenzivně pracujeme každý na svém. V začátku moje žena vedla naši nedělní školu, díky ní se to rozjíždělo. V naší církvi je taková tradice, že nedělní bohoslužba začíná společně a po modlitbě a první písni děti odcházejí do nedělní školy, kde mají svůj program a vzdělávají se v náboženství. Pak se všichni sejdeme a při kávě a čaji sdílíme po bohoslužbě společné povídání. Je to čas pro reflexi, je to velmi svobodné a otevřené.

Jaký je dnes váš písecký sbor?
Jsme sice pomenší sbor, aktivně se účastní asi třicet členů, ale jsme sbor konsolidovaný. Každý z bratří a sester se nějak angažuje ve veřejném, politickém i kulturním životě. Jsou to všechno rodáci a jejich osobní historie spojená s Pískem je ohromná, poučná a zajímavá. Sbor považují za svůj a starají se o něj, podporují ho i finančně, což je v dnešní době také výraz víry. Ze dvou třetin jsme samofinancováni. Okruh členů je ale větší, sborové dopisy rozesílám asi

na 150 adres. V devadesátých letech byla doba vzedmutá a lidé hledali, měli jsme velký počet sympatizantů, asi 450. Pravidelně se u nás konají nedělní bohoslužby a biblické hodiny, kde probíráme texty pro nedělní kázání. Jdeme dál za hranice naší bezprostřední zkušenosti v životě. To podporuji a připadá mi to zdravé. Jde o určité překonávání bariér a předsudků, kterých je v nás mnoho. Je tu i určitý ne příznivý pohled na církev ve společnosti, my vnímáme realitu. Postupnou prací a otevřeností chceme přesvědčit, že je možné rozbořit předsudky...

Vaše církev se tradičně angažuje v sociální oblasti, jak je to v Písku?
Jsme partnerským sborem pro Středisko Diakonie Blanka, která provozuje Domovinku, kde je poskytováno bydlení a péče potřebným. To je také tradice naší církve, Diakonie je asi druhou největší neziskovou organizací v republice, celkem provozuje na 33 středisek (110 zařízení). Jako farář jsem jednak v dozorčí radě střediska, zároveň mám na starosti organizaci bohoslužeb, které tam probíhají ekumenicky. Ekumena v Písku je skutečné příkladná, jednotlivá společenství spolupracují a vytvářejí jednotu. Je to krásné, přátelské a dělné. Pravidelně jednou týdně se v Domovince s klienty scházíme na biblické hodiny. Je to zcela otevřené a zážitkové, aby jim to pomohlo v jejich potřebách ve stáří a nemoci, kdy bilancují svůj život. Je zajímavé vidět, jak v nich víra pracuje a pomáhá jim. Diakonie vždy sloužila v dobrém slova smyslu jako výkladní skříň naší církve. Má fakticky realizovat otevřenost a vyjití ven k potřebným. Síla k takové službě pramení z křesťanské lásky a Diakonie je živým projevem víry. Úžasná je tam ta domácí atmosféra a lidé se tam cítí dobře. Některým je i devadesát let a jsou díky té atmosféře tak aktivovaní, že jim to stále myslí a pálí.

Ve vašem sboru se každý týden konají setkání Anonymních alkoholiků, jak to funguje?
S tím začal už můj předchůdce. Jedná se o skupinku lidí, která je samonosná a samopodpůrná, můžeme říci i samouzdravující. Pravidelně se schází 8 až 12 lidí, někdy i 15. Sjíždějí se sem k setkání i z jiných měst a je tady určitá anonymita. Navzájem se podporují v boji proti závislosti. Když se jim člověk přiblíží, pozná, že to není jen jejich problém, ale obecný problém. Bojují s ním, protože si ho uvědomili a odrazili se ode dna. Procházejí dvanáct duchovních kroků na základě víry, ten princip vznikl v Americe. Tito lidé jsou svědectvím toho, jak nepropadnout závislostem, kterých je kolem nás hodně. Oni zašli trošku dál, jsou na cestě a jejich zkušenost se týká i ostatních lidí. U nás cítí zázemí a podporu, já mezi ně přicházím jako host a přes velkou otevřenost a přátelství se překračují hranice mezi námi.

V Písku jste sedmým rokem a sbor vás volbou potvrdil ve funkci faráře až do roku 2023. Jaké máte cíle a vize?
Na začátku mého působení bylo cílem oživení sboru a touha předávat život společenství dál mladší generaci. V těch prvních letech se něco nastartovalo i díky mé ženě, která pečovala o nedělní školu. Pak děti povyrostly nebo se odstěhovaly, ale teď máme zase více dětí a otevřeli jsme znovu výuku náboženství. Každý rodič chce dát dětem to nejlepší, obdarovat je něčím do života. Byl bych rád, kdyby vešlo do povědomí, že základem je také křest a náboženské vzdělání, které u nás není nijak bigotní a přísné, ale je věrné Bibli a předávané zážitkovou formou, přiměřeně mentalitě a věku dítěte. Každá z píseckých církví je něčím živá a má svá specifika. U nás je to už od poválečných let tradice zaměření na lidi zralejšího věku, kteří zde nacházejí své zázemí a posilu. Hodně to pro ně znamená, sbor chápou jako svou duchovní rodinu. A to je i moje role faráře sboru, předávat touto formou život sboru dál. Proto se členové našeho sboru setkávají i v týdnu, navštěvují se. To je součástí všedních dní každodennosti a zásadních mezilidských vztahů. Je-li potřeba někomu pomoci a navštívit ho, tak se tak děje. V tom je také důležitá přítomnost evangelického sboru v Písku, tak se projevuje navenek. Snažím se o to jako pastýř pečovat.

Jaké další aktivity evangelický sbor vyvíjí?
Je tu také velmi silná skautská tradice. Naši členové vedou skautský oddíl, scházejí se na půdě sboru, před Vánoci zpívají před radnicí u stromku koledu. I zakladatelé skautingu a současně členové našeho sboru, nestoři, dodnes žijí skautským životem. Máme i sborové pěvecké kvarteto, které o Vánocích a Velikonocích doprovází liturgicky bohoslužby. Při některých příležitostech u nás doprovází také mladá ekumenická kapela, kterou vede doktor Boček a hrají v ní mladí lidé z římskokatolické i z naší farnosti. Je to hezká ekumenická tradice. Tradičně hrajeme vánoční divadlo, kde se snažíme divadelní a hudební formou dát zaznít vánoční zvěsti. Během školního roku jsme nacvičili pohádku a hráli jsme divadlo v mateřských školách a v Diakonii. Významné je pro nás také to, že v našem objektu působí Inkano a Naděje. Jsme rádi za tyhle neziskové organizace. Cítíme, že pracují dobře a smysluplně a máme z toho radost.

Jaký máte vztah k Písku?
Velmi osobní. Moc se mi líbí město, jeho atmosféra. Mám rád Písečáky, jsou velmi milí a vstřícní. To byla naše první zkušenost s ženou, když jsme sem přijeli, a ta se nezměnila. Jsme překvapeni štědrostí kulturních nabídek a všeho, co Písek skýtá. Po třech měsících, kdy jsem si tu zvykal, jsem najednou pocítil, jako by to bylo moje město.

Vaše církev byla tradičně angažovaná i v totalitní době. Jak dnes vidíte roli evangelického sboru ve veřejném životě města?
U našich lidí cítím hrdost na vlastní město i na postavení evangelického sboru. Určitě má sílu a politickou angažovanost udělat i něco dobrého pro město, přenést hodnoty víry do veřejného života. To není něco špatného a špinavého, je to důležité. Než si stěžovat, raději se o něco zasadit. To je evangelíkům vlastní a i tady jsem to u našich členů našel. Rád bych v této tradici pokračoval. Naši členové například zavedli tradici, že se pravidelně scházíme u pomníku Milady Horákové. Připomínáme si výročí její smrti, protože zemřela jako mučednice a zanechala veliký odkaz. Vidíme to jako příležitost něco nového říci do dnešního života. Je to výzva, memento, historická paměť je důležitá. Spolupracujeme s obchodní akademií, připomínáme si protifašistický a protikomunistický odboj. Snažím se vždy promluvit slovo, naději, posilu k tomu dobrému, co se odvíjí ve veřejném životě. Oslovuje to především mladé a tomu jsem rád.

Chcete připojit nějakou pozvánku?
Rád bych pozval píseckou veřejnost na velikonoční bohoslužby, které bude i letos tradičně doprovázet naše pěvecké kvarteto.

MAGDALENA MYSLIVCOVÁ
Foto archiv ČCE Písek

Inzerujte v Píseckém světě!

Plošná inzerce od 680,- korun, CENÍK si vyžádejte:

inzerce@piseckysvet.cz
tel. 739 348 550

Výtěžek pomůže naší neziskové organizaci zkvalitnit obsah tohoto měsíčníku, který vychází v nákladu 5000 výtisků.

Vydávání občanských novin Písecký svět můžete podpořit rovněž libovolnou částkou na účet veřejné sbírky:

783 100 3001 / 5500

Hospic ATHELAS děkuje

Středisko Diakonie a misie Církve československé husitské děkuje všem dárcům, kteří v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů na Písecku přispěli na peněžní sbírku pro nově vznikající domácí hospic Athelas pro Písek a okolí, a podpořili tak snahu o pomoc a podporu lidem, kteří jsou již na konci své životní cesty. Na snímku zleva Ondřej Kyml, Jiří Ježdík, ředitel hospice Zdeněk Herout a Martin Běle v Elimu, po předání finanční částky pro domácí hospic Athelas.

Daniela Nechvátalová, sociální pracovnice,
e-mail: kontakt@hospic-pisek.cz, www.hospic-pisek.cz

POHŘEBNÍ SLUŽBA
FOITOVÁ – VRBA
Písek a okolí
Harantova 415
(vedle Gigacomputeru)

ZNAK KVALITY PROPŮJČUJE SDRUŽENÍ POHŘEBNICTVÍ ČR

Stálá služba 24 hodin denně, též SO, NE a svátky

Tel. 382 218 021, 606 484 553, 606 759 109
e-mail foitovadana@seznam.cz www.pohreb-pisek.cz

MĚSTSKÉ SLUŽBY PÍSEK S.R.O.

POHŘEBNÍ SLUŽBA
MĚSTSKÉ SLUŽBY PÍSEK s.r.o.

NEPŘETRŽITÝ PROVOZ VČETNĚ VÍKENDŮ A SVÁTKŮ

Pohotovost	604 221 737
Žižkova ul.	737 206 711
Lesní hřbitov - mobil	603 831 021
Lesní hřbitov- kancelář	382 212 011
E-mail:	hrbitovy@ms-pisek.cz
WWW:	www.ms-pisek.cz

ZAJIŠŤUJEME KOMPLETNÍ SLUŽBY

ZAJISTÍME OD EKONOMICKÝCH AŽ PO LUXUSNÍ POHŘBY
KLIENT MÁ PRÁVO VYBRAT SI POHŘEBNÍ SLUŽBU

JSME DRŽITELEM CERTIFIKÁTŮ ISO 9001 LL-C (Certification) ISO 14001 LL-C (Certification) OHSAS 18001 LL-C (Certification)

Robert Weber: Přehled svobody

Nová výstava bude zahájena ve Sladovně vernisáží v úterý 3. února v 17 hodin.

Grass Root neboli v aktuálním českém významu „umělci sobě“. Kde chybí sponzor dychtící po potu a bolavých svalech, kde obec má jiné priority, musí umělec podpořit umělce a vpustit jej do vlastního revíru. Možná v představě, že mu pak bude rovněž zpřístupněno hřiště krásy, ducha a snad i peněz, na které si za své vstupenku koupit nemůže.

Na tomto principu se v Malé galerii Sladovny Písek uskuteční v únoru výstava dolnobavorského výtvarníka Roberta Webera, který sem přichází na pozvání Prácheňské umělecké besedy. Malíř, grafik, fotograf i sochař – tak široké je portfolio někdejšího truhláře, který se právě před deseti lety vydal po chodníku nezávislého umělce. Dnes, v osmačtyřiceti letech, žije ve Vilshofenu na Dunaji, kde svůj ateliér otevírá dalším výtvarníkům i dětem.

Jeho aktuální projekt Zrcadlení byl zahájen 4. října 2014 ve Vídni a bude pokračovat v Linci, Mnichově, Norimberku, Kaiserslauternu, Düsseldorfu a dalších menších městech. Pro píseckou výstavu vybral Robert Weber 25 maleb, koláží a plastik, které chce doplnit instalací vytvořenou konkrétně pro Malou galerii Sladovny Písek.

ANDREJ RÁDY

Mirek Raboch ve Vinotéce

ASI NEJMLADŠÍ PÍSECKÁ MINIGALERIE vznikla teprve před pár týdny: Vinotéka Galerie na Žižkově třídě. V pátek 9. ledna tu byla slavnostně zahájena výstava obrazů malíře a grafika Mirka Rabocha, dalším vystavujícím bude táborský fotograf Jára Novotný – vernisáž se koná v úterý 10. února od 18 hodin.

Text a foto ZDENKA JELENOVÁ

Pomůžeme rumunským krajanům?

Diecézní charita Brno, oblastní charita Hodonín, pořádá **SBÍRKU ZDRAVOTNICKÝCH POTŘEB** pro krajany v českých vesnicích rumunského Banátu.

Rokem 2014 vypršela čtyřletá exspirační doba prvních lékárniček podle vyhlášky 216/2010. Část jejich obsahu je možné využít pro potřeby seniorů v Rumunsku.

Přinášejte **OBINADLA, NÁPLASTI, ŠPENDLÍKY, ŠÁTKY, KVALITNĚJŠÍ NŮŽKY**. Celé lékárničky, prosíme, nenoste, vznikají velké náklady s jejich likvidací.

Sběrná místa v Písku: **Petrinum**, Soukenická 161/12 (u synagogy), bagetérie **Bagety street** – třída Národní Svobody 35, vchod z Čechovy ulice u Starého mostu. V naší otevírací době můžete potřeby přinést i do **redakce Píseckého světa**, který se připojuje ke sbírce.

Ukončení sbírky: 18. února 2015. Děkujeme!

Redakce PS

České rodiny přicházely na rumunská historická území v několika vlnách v průběhu 19. století. Foto archiv.

INZERCE

DLUHOVÁ PORADNA
tel: 602134647
www.ab-finance.cz
bezplatné poradenství
řešení finanční tísně
sloučení půjček
vyplacení exekucí
oddlužení
Písek- Velké náměstí (vedle Bati)
volejte -pište sms - prozvoňte
V případě zájmu Vás poradce navštíví
a problém vyřeší přímo u Vás doma

KROKY zpátky...

Krásný úděl máme dnes, kráčet k zítřkům, žít a kvést! Je totiž nový rok, šance na pokrok, zpátky ni krok. V rozechvělém očekávání, jaké pokroky si pro Písek přichystalo nové vedení města, ustavené po podzimních volbách, beru do ruky první letošní číslo městského zpravodaje...

A hle! Na titulní stránce skví se pozvánka na 15. reprezentační ples města Písku. Inu, proč si trochu reprezentativně nezaplesat, když nám to městečko tak pěkně vzkvétá? A v tom můj pohled padá na jeden z bodů programu: kapela Kroky Michala Davida! Protírám si oči. Štípu se do ruky. Měřím si hladinu posilvestrovského zbytkového alkoholu. Ne, opravdu mě zrak nešálí, v programu „reprezentačního plesu města" je skutečně uveden soubor symbolizující ten největší hnůj normalizačního popu. Hledím do kalendáře. Opravdu se píše rok 2015, a nikoliv 1985. Opravdu v tělocvičnách po celé naší širé vlasti neposkakují adolescentní Poupata v úpletových trikotech do rytmu dementního budovatelského songu z pera nynějšího kapelníka Kroků Míši Davida (tehdejší kapelmajstr, doktor Franta Janeček, asi někde v klidu užívá nezasloužených tantiém, takže o jeho vzácnou přítomnost na plese písecká veřejnost přijde).

Opravdu by se nenašla jiná, méně zprofanovaná hudební formace? Opravdu nečekám, že na reprezentačním plese – kromě jistě kvalitního budějovického big bandu – budou hrát The Plastic People of The Universe, ale, kruci, Kroky? Jistě existuje dost dobrých synthpopových kapel, které by ukojily touhu návštěvníků plesu zatrsat si po půlnoci na stole s kravatou na hlavě. Jenže zřejmě by nebyly dost reprezentativní...

Proč se nad takovou prkotinou Putna pozastavuje? – ptáte se jistě mnozí. Co mu na té kapele tak vadí? Vždyť Míša skládá pěkné písničky, které navíc mnohé z nás přenesou do mládí, kdy jsme chtěli žít nonstop (ale naráželi jsme na stopky na každém rohu). Nuže, vadí mi na ní úplně všechno, protože jestli něco reprezentuje, tak především dobu, v níž se žilo hnusně všem, kteří si nechtěli žít svůj socialistický discopříběh. Reprezentuje ochotu jít papalášům na ruku a pomáhat jim lakovat na růžovo marast normalizačního živoření za ostnatými dráty. Reprezentuje prospěchářství, oportunismus a umění proplouvat.

Těsně po revoluci jsem si naivně představoval, že se po armádě Štrougalových bavičů definitivně slehne zem. Kdyby mi tehdy někdo řekl, že budu mít v roce 2015 šanci si na Reprezentačním plese města Písku z plna hrdla zazpívat hity Michala Davida, poslal bych ho do... Ein Kessel Buntes. Ale tehdy jsem si také ani v nejdivočejších snech nedokázal představit, že čtvrtstoletí po převratu budou stále na radnici (potažmo v parlamentu) sedět bývalí i současní komunisté. Ano, vím, doba pokročila, hrany se obrousily, válečné sekery zakopaly, tak proč se rýpat v minulosti a nepřiložit ruku ke společnému dílu? Ale počkat, to už jsem někde slyšel... Vím, že jsem snílek, ale v mém ideálním světě by lidé, kteří se někdy hlásili nebo dosud hlásí ke zločinecké ideologii, nemohli nadále ovlivňovat společenské dění a působit ve veřejných funkcích. A „umělci", kteří páchali nebo páchají zločin přinejmenším na dobrém vkusu, by nevystupovali jako jedna z hlavních atrakcí na akci, která má být vrcholem plesové sezóny v mém rodném městě.

Abych nebyl špatně pochopen: ať si klidně objíždějí soukromé firemní akce, volební kampaně nejrůznějších partají nebo mafiánské narozeninové večírky, ale netěší mě vědomí, že se na jejich jistě nemalý honorář přispívá z městského rozpočtu, tedy i z mých daní. Jestli se pletu a ples si na sebe vydělá sám, tak se všem organizátorům omlouvám a jsem šťasten, že jsem Michalu Davidovi nepřispěl na nový kolotoč. A budu také pevně doufat, že tento bod programu Reprezentačního plesu města Písku nereprezentuje směr, kterým se chce město ubírat v budoucnu: tedy do minulosti. Protože jsem optimista, maluji si v duchu budoucí obraz města, kde na náměstí neparkují žádná auta, řeku U Václava mohu přejít po Pleskotově lávce, bezprizorní mládež tráví čas v komunitním centru na Portyči a na reprezentačním plese města nevystupují prominenti popíku ze socíku.

PETR PUTNA

Dívčí válka v Písku

***PRAGOKONCERT BOHEMIA ZVE** píseckou veřejnost na komedii Dívčí válka, která s novým hereckým obsazením sklízí úspěchy po celé republice. Představení se koná v Divadle Fr. Šrámka **v sobotu 21. února od 19:30.** Předprodej v KD v DFŠ, více o Dívčí válce na www.piseckysvet.cz.*

„Jakobýni" v Čechách

Jakoby ho opařil. Jakoby ho zarazil do země. Jakoby se vznášel. Jakoby se rozplynul. A tak dále…. Ano, slovo „jakoby" se v jazyce českém vždy používalo pro přirovnání.

Přestože se význam slova myslím nijak nezměnil, čím více Čechů používá „jakoby" za každým x-tým slovem a celkově to tedy vyznívá, že se vlastně skutečně nic nestalo. Všechno je jen jako. „No, já jsem šla včera jakoby do města a potkala jsem jakoby kámošku. Tak jsme šly spolu jakoby na kafe a tam mi řekla, že se bude jakoby vdávat." Přeloženo: Ona nešla do města a potkala jinou, která není kamarádka. Nešly spolu na kafe a vdávat se nikdo nebude.

Jako by to byl nějaký virus. Zrovna včera jsem telefonicky zjišťoval nějaké informace na jednom úřadu a referent mi sdělil, že on se touto problematikou jakoby nezabývá a mám se obrátit na jiný odbor. Neodpustil jsem si otázku, jestli se touto problematikou tedy skutečně nezabývá, nebo jenom jakoby, takže vlastně zabývá? Dlouhé ticho jsem musel přerušit poznámkou, že to byl žert.

Zcela nesmyslné používání slova „jakoby" jsem zaslechl už i v rádiu. Sdělovací prostředky tu přitom byly vždy kromě jiného i proto, aby nás cvičily v pravopisu a v celkové kultuře rodného jazyka.

Stejně jako vše, i náš rodný jazyk se vyvíjí. To je samozřejmě nevyhnutelné a logické. Používáme nová slova, profesní slang, přijatá a počeštěná slova z angličtiny, němčiny... Jazyk rovněž podléhá trendům. Pánové Palacký a Dobrovský by se asi nestačili diviti. I takový Jára Cimrman si všímá, jak se tu mluví. Musím se přiznat, že od té doby, co jsem slyšel hru Akt, dávám si pozor, co a jak říkám. V té hře upozorňuje náš geniální Jára ústy pana učitele na střední rod. „Dvojčata byly roztomilá." Na tuto větu ve hře pak reaguje pan učitel tiše a opatrně: „Byla…" A to byl moment, kdy jsem si uvědomil, že střední rod také příliš nešetřím. Děkuji, pane Cimrmane, tedy Svěráku! Je pravda, že když používám střední rod tak, jak se správně má, připadám si často dost podivně, JAKOBY z jiné planety...

Co s tím? Osobně si myslím, že jde jenom o naši lenost a pohodlnost. A stačila by troška pozornosti a práce na sobě samém. Přidáte se k záchraně češtiny?

Nebo je vám to jakoby jedno?

LÁĎA BERAN ml.

VOJTA BITTO:
Klidně klesnu až na dno

Nepochází z Písku, přísně vzato zde ani nebydlí, ale patří sem. Narodil se v Bratislavě v roce 1975, leč ve věku, kdy se děcka učí písmenka, byl spolu s tátou převelen do Rakovníka. Když se naučil ta česká písmenka a odkroutil si povinnou obranu vlasti, vystudoval výsostně české návykovky: pivo a slad, skryté pod vědeckým označením biochemie. Nebydlí v Písku, ale ateliér a stálou výstavu, občas i krátkodobou, má v písecké Harantovce.

Vojta Bitto přátelící se se svým obrazem

Jak tomu u výtvarných autodidaktů někdy bývá, jeho začátky má na svědomí ten nejhorší zážitek, jaký může mladého otce potkat. „Alkohol nebyl tím pravým lékem," říká Vojta Bitto, „a tak jsem začal dělat ty svý škrábance." V nedalekých Chrastinách dnes bydlí s partnerkou z Újezdce u Vodňan a jedenáctiletou Inkou i pětiletým Jonášem. Vztah k dětem se zhusta odráží v jeho výtvarných počinech.

Několik let působit v chemii, poté v Jitexu „klesl" až k čistě ruční práci. Zakusil i nějaký ten půlrok bez práce. Část zdejších obyvatel zná jeho sochy, dřevné šperky – jak říká drobným dřevěným plastikám, ba snad až hračkám – i často vskutku rozměrné malby. Možná větší část objednatelů však užívá výsledků jeho práce se sádrokartonem a tesařskými nástroji. Na objednávku vyrobí a spraví leccos. „Klidně klesnu až na dno," odtušil se svým typickým zamyšleným úsměvem člověka, který ví, jak to dno chutná, když jsem v koutu jeho ateliéru obdivoval jedno z monumentálních děl: dobře čtyřmetrový okapový žlab vyrobený na zakázku z jednoho kusu krásně vyhlazeného dřeva.

„Asi rok jsem docházel do kurzů u pana akademického sochaře Jakeše. Uměl to podat a s tím, co jsem se u něj naučil, si vystačím do dneška," vzpomíná Vojta Bitto na své začátky a pokračuje: „Člověk se musí nakonec stejně snažit, aby na něco přišel sám. Předlohou pro obrazy jsou mi mé vlastní vzpomínky na to, jak lidi vypadají."

V rozhovoru mu vytanula v paměti vzpomínka na dalšího známého píseckého výtvarníka: „Jo, a jeden den jsem strávil také u Dragouna. Ale to spíš on kreslil mne, a tak mám od něj svůj portrét rudkou." Otázka týkající se jeho výtvarných vzorů opět vyvolá onen neveselý úsměv: „Na začátku to byl van Gogh. Taky asi maloval z nouze, aby se zachránil sám před sebou – ale moc mu to nepomohlo."

Před pěti, šesti lety se odvážil sáhnout na dřevo. Zpočátku to byly šperky – říká tak všem svým „menším věcem", později si troufl na plastiky větších rozměrů. Právě s těmi se mohou návštěvníci potkat na zahradě jeho ateliéru i chrastinského domku. Některé z nich, drobné lavičky v tvaru zvířat, jsou dokonce použitelné v domácnosti nebo na chalupě. „Baví mě dělat s motorovkou, ale to je v městském ateliéru málo schůdné."

Bittovi není cizí ani hlína, a protože hranice mezi uměním, artefakty užitého umění a poctivými řemeslnými výrobky se mu zřejmě nejeví jako životně důležitá, v jeho ateliéru, který nelpí na honosném významu toho slova a vrací se k poctivému překladu „dílna", se točí i hrnčířský kruh.

Co se od svých vzorů naučil, a co doplnil z vlastní zkušenosti, posoudí divák. Určitě však převzal heslo a praxi výtvarných zarputilců „ani den bez čáry", které přetavil do pravidla: „furt skicák s sebou", protože – jak říká: „Vychází to z člověka, je to jeho prožitek."

Vojta Bitto o sobě rád říká, že není podnikavý. Pohled do nedávné historie Písku jej však usvědčuje z falešné skromnosti. Byl to přece právě on, kdo v roce 2005 přišel za tehdejším starostou města s návrhem, aby se na Kamenném mostu prodávalo umění podobně, jak je tomu na mostu Karlově v Praze. Na tom našem kameňáku se sice tu a tam něco prodává, ale dostalo to jiný rozměr, než na díle pojmenovaném po synovi poslední Přemyslovny. Pravda, přechází zde Otavu méně zájemců o umění, než je tomu v Matce měst. Nakonec je to možná i dobře, protože v starých novinách té doby se můžeme dočíst o představách tehdejší radnice: „Město by jim povolilo (jako těm umělcům) kreslit obrázky Písku anebo portrétovat či prodávat předměty, které s Pískem souvisejí."

Možná to byla právě takto široce definovaná umělecká svoboda, která vedla k tomu, že Bitto na Kamenném mostě neprodává. Zato vystavuje: někdy v prostorách k tomu určených, jako jsou Divadlo Pod čarou (2005), jitexácké studio stage (2012, 2013), Galerie Portyč (pravidelné výstavy P.U.B.), ale i v putimské ZOO (která se tak nesmí nazývat), Páralových zahradnických potřebách nebo – akčně a v tom pravém srpnovém výročí – okupuje svými plastikami otavské nábřeží.

Vojta Bitto patří do střední generace, a tak má ještě touhy. Jednou z nich je zřízení galerie, která by byla věnována píseckým výtvarníkům, odešedším, současným i těm, kteří ještě jen přijdou.

ANDREJ RÁDY

Prosba o zakopání tupé válečné sekery

Od komunálních voleb je možno v našem městě sledovat mediální válku mezi představiteli minulé radnice a té současné. Každý, kdo má zájem číst, se o nesvárech dozví. Neodebírám žádné tištěné periodikum, nicméně internetové lokální zpravodajské stránky se hemží vzájemnými slovními souboji místních politiků.

Ty jsou obtížně pochopitelné zejména proto, že v principu nejsou vůbec významné a pro život lidí či města podstatné. Povolební uspořádání, kdy „vládne" seskupení všech volitelných stran kromě jedné, by totiž mělo logicky vyústit v trvalé období konzervativní jistoty. Soukmenovcům v zastupitelstvu nyní bude stačit, aby si vytvořili jakousi vnitřní hierarchii, své spory si dokázali urovnat mezi sebou a budou vládnout až do smrti své megakoalice. Pokud se tedy sociální demokracie nestane hegemonem a nezíská nadpoloviční většinu zastupitelů či se neobjeví nová kometa (třeba Můžeme), která změní náhled lidí na svět. Pokud tedy nahlédneme na současné přestřelky z hlediska možných rozdílných ideologií, jsou proto nepochopitelné.

Hrát si na území města na pravici nebo levici s odkazem na své celostátní matky by také nesvědčilo o zdravém úsudku. Životy občanů totiž vedení města ani státu neovlivňuje téměř vůbec. Zásadní vliv na život lidí mají v současné době, jak se můžeme denně přesvědčovat, nadnárodní společnosti, změna globálního klimatu a hrozby, které hranice neznají. Potřebu uspokojit hlad po jídle a hlad pro struktuře svého času nám místní ani pražští politici uspokojit nepomohou. Co ale ovlivnit můžou, jsou drobné vymoženosti a jemná zpříjemnění našeho každodenního bytí. Bazén, sportovní hala ani lávka přes řeku nás nenasytí, ale mohou zvýšit komfort a pomoci nám uvědomit si naše štěstí ze života v blahobytné zemi.

Chtěl bych tedy takto veřejně doporučit zastupitelům, aby se zbytečně nehádali. Je to zbytečné, ušetří si mnoho starostí a život se jim stane kvalitnějším, pokud si nebudou tu negativní energii vyvářet. Status quo to stejně nezmění, když se i přes programové disproporce spojily všechny strany, mohou si v klidu prosadit to, co uspokojí jejich zájmy a osobní ambice jejich představitelů.

Mám nicméně obavu, že v příštích volbách přijde volit zase o něco méně lidí než v loňském roce, protože lidé si již spočítali, že zvyšující se tlak na jejich svobodu a kvalitu života ze strany nevolených korporací stejně házením papíru do uren neovlivní.

Takže, milí zastupitelé, ovlivňujete marginální témata života lidí v tomto městě, nicméně témata, která jej mohou zpříjemnit. Snažte se tedy o konsensus ve věcech, která mohou život ve městě zkvalitnit, to hlavní stejně neovlivníte. Každý náznak žabomyší války v tomto rozměru působí hlavně komicky a nesmyslné vzájemné útoky snižují váš kredit jako občanů města Písku. Nikoliv jako politiků, o politiku se dnes, jak vidno, již téměř nikdo nezajímá.

JAN BICEK, občan města Písku

Ad rozhovor s Romanem Dragounem

Na lednový rozhovor s Romanem Dragounem reagoval ing. Jiří Urban, jednatel České společnosti rukopisné, který nám do redakce Píseckého světa napsal: „Při mé náhodné návštěvě Písku se mi dostal do ruky váš zajímavý časopis. Velice mne v něm zaujal rozhovor s Romanem Dragounem se zmínkou o jeho tatínkovi. Byl to spolužák jazykovědce Julia Enderse, kterého jednou na setkání abiturientů Píseckého gymnázia F. R. Dragoun portrétoval. Zvažuji, jestli by bylo možné někde v Písku připomenout přednáškou dílo tohoto významného Písečáka. Poslední léta strávil v Malé Morávce na Bruntálsku, kde o něm v místním časopise vyšlo několik článků z pera Jiřího Karla. Vzhledem k tomu, že si letos připomínáme 10. výročí úmrtí zmíněných spolužáků, jeví se mi připomenutí zemřelých vhodné a potřebné."

Panu Urbanovi jsme zprostředkovali kontakt s kurátorkou Prácheňského muzea Irenou Mašíkovou-Konštantovou, a tak je možné, že se navrhované přednášky opravdu dočkáme.

Z článků Jiřího Karla, připojených k e-mailu, vybíráme pasáž, vztahující se k Písku: „Julius Enders se narodil v Čáslavi 13. dubna 1920 jako jediné dítě ve vlastenecké rodině právníka ve státní službě a učitelky. Pevné základy pro budoucí vzdělávání dostal na Cvičné škole státního ústavu učitelského. Zaměstnání otce jej však přivedlo již na počátku května 1929 do Písku, jednoho z nejhezčích jihočeských měst a významného střediska studentů z Pootaví. Prožil zde krásné bezstarostné mládí a maturoval v tragickém roce republiky 1938 na vyhlášeném místním gymnáziu."

A z kapitoly poslední, která se vztahuje k závěru života Julia Enderse: „Vzpomínal s nostalgií na krásná bezstarostná léta v Písku, kde mohl navštěvovat většinu blízkých ze své generace a kam po léta míříval spolu se ženou za matkou a tetou. Do Písku se vracel též na sjezdy abiturientů tamějšího klasického gymnázia, jichž postupně ubývalo. Nejvyhledávanějším z nich byl dávný spolužák a kamarád PhDr. František Daneš, DrSc. (*Písek 1919), moderní bohemista a anglista, ba časem též ředitel Ústavu pro jazyk český, o němž se díky Endersově hyperbole dozvíme, že už nevyhazuje návštěvníky po třech minutách, ale Písečákům se věnuje o minutu déle."

Celé texty Jiřího Karla můžete najít na webu www.piseckysvet.cz. ***-red-***

Ad: Lávka by byl hezký dárek!

Po přečtení článku pana Kouby (PS, leden 2015) jsem zcela nepochopila, „co chtěl básník říci", kromě toto, že se tak mocně přiznává ke své stydlivosti. Nesdělil, co by považoval za vysokou občanskou angažovanost. Máme si snad na Pleskotovu lávku začít vybírat v akci – Písek sobě? Do toho bych nešla. Mohlo by to dopadnout podobně jako na radnici po volbách. Mohla by vzniknout nějaká usmolená lávka ve stínu skladů Jitexu, ale břehy hradišťské a václavské by spojeny byly.

Obávám se totiž, že jsme možná trochu furianti, ale mnohem víc jsme burani. Vždyť možná ani příznivci Pleskotovy lávky si neuvědomují ten úžasný kontrast mohutného, kamenného starce a elegantní, moderní, lehké krásky. Ten by totiž (pokud by vznikl) jezdili do Písku obdivovat Japonci, Číňani a jiní senzacechtiví cizinci. Od Václaváků obdiv nečekejte. Já od Václava nejsem. Přiznám se, že bych ji chodila obdivovat a užívat často a ráda!

HANA LIŠKOVÁ, Písek

Gamblerství a výherní automaty

Souhlasíte s jejich zákazem v Písku?

Dotýká se vás nějak téma výherních automatů a gamblerství? Souhlasíte se zákazem těchto přístrojů na území Písku, nebo to považujete za omezování osobní a podnikatelské svobody? Jak byste hlasovali v případném referendu?

VÁCLAV ŠVARC, OSVČ

Nehrál jsem nikdy, nebavilo by mne to, nemám k tomu žádný vztah. Pokud do toho ale lidi – podnikatelé – dali nějaké peníze, tak by asi mohlo jít o zmařené investice... Jenže na druhé straně jsou z toho obrovské osobní tragédie, ze svého okolí, z práce, znám takové případy. Slyšel jsem od jednoho psychiatra, že je to hrozný typ závislosti, horší než třeba alkohol. Takže bych asi hlasoval pro zákaz.

MARTINA POBŘÍSLOVÁ, učitelka ZŠ J. K. Tyla

Samozřejmě, že je v pořádku, že hrací automaty tady zakázali. To přece není žádné omezování svobody, jaké svobody? Kdo si chce hrát, ať si hraje třeba na počítači, na internetu, tam je určitě možností dost... Na automatech vzniká rozšiřující se závislost, a navíc do místních heren pouštěli i děti, obsluha nehlídala, jestli je jim osmnáct, vím to od našich deváťáků, kteří se tím ve škole chlubili. Hlasovala bych jednoznačně pro zákaz!

DAVID TYEMNYÁK, student SŠ

Myslím, že to lidi činí závislými. Osobní zkušenost s tím žádnou nemám, ale kamarád takhle jednou vyhrál asi čtyřicet tisíc – což mi zase přijde dobrý... Pro někoho, kdo si zahraje jen občas, to může být zajímavé, ale jiní se na tom stanou závislí. A to je nebezpečné. Já to vůbec nezkoušel, moc štěstí ve hře nemám, tak radši ne. Možná jsem trošku závislý na internetu, jinou závislost nemám. Pokud jde o tu svobodu podnikání, tak asi to trochu omezování je, spíš je to každého věc, jestli chce hrát. Asi bych hlasoval pro omezení množství automatů, ale ne pro úplný zákaz.

RENATA ČONKOVÁ, Městské služby

To se mě radši ani neptejte, to jde mimo mne... Každopádně já bych to určitě zakázala, stoprocentně! Je to nebezpečné, to není žádné omezování, lidi tam jen prohrávají peníze a pak nic nemají, ani pro rodinu, skončí na ulici. Znám takové případy. Je to sice jejich vina, ale nepodporovala bych je v tom hraní.

MILOSLAV VLK, důchodce

Já jsem zásadně proti automatům, je to svinstvo, návykové. Jak se říká – příležitost dělá zloděje. Hlasoval bych pro zákaz. Naštěstí v rodině s tím zkušenosti nemám. Udělal bych to tady u nás stejně, jako to mají v Americe – povolit jedno Las Vegas a tam to hlídat!

FILIP KREJČÍ, živnostník

Zkušenosti s hraním automatů určité mám, vyzkoušel jsem to, ale naštěstí jsem s tím přestal dřív, než jsem pořádně začal. Ale znám v okolí horší případy, moje kamarády, které to zničilo a dodnes ničí. Jsou z toho opravdu těžké závislosti, musí se i léčit. Znám samozřejmě ty argumenty o omezování svobody, ale ono to tak jednoduché není, je to nebezpečné. Určitě bych osobně hlasoval pro zákaz, aby aspoň tady v Písku nebyl jediný automat!

BORIS KANDRA, učeň – zedník

Já automaty nehraju, ani jsem to nezkoušel, ale můj táta jo... Ale nic o tom nevím, nejsem s ním, jsem totiž v dětském domově. Hlasoval bych pro zákaz automatů, na tom jenom proděláte a nemůžete toho pak ani nechat. Měli jsme v děcáku na besedě pána, který dřív automaty hrál, pak všechno postupně prodal, okrádal i rodiče, a nakonec skončil na ulici.

VĚRA KOHOUTKOVÁ, důchodkyně

Podporuju zákaz, je dobře, že to tak odhlasovali, hraní na automatech dělá mezi lidmi jen zle. Osobní zkušenosti, ani z rodiny, s tím naštěstí nemám, jen co člověk slyší v televizi, kam se ti lidi pak dostanou... Hlasovala bych pro zákaz, kdyby radši zametali ulice nebo dělali něco pro Písek, než seděli u automatů!

JAN HOLUB, dlaždič

Osobně jsem sice nikdy nehrál a nehraju, fakt, nemám s tím zkušenosti. Ale znám kolem spoustu lidí, kteří hrajou. A není to dobré – akorát to odnesou rodiny nebo děti. Hlasoval bych pro zákaz, kdyby bylo nějaké referendum!

Připravila Zdenka Jelenová, foto Michaela Jelenová

ČTENÁŘSKÁ SOUTĚŽ o ceny věnované Divadlem **Pod čarou**

Prošli jsme opět s fotoaparátem širším centrum města a vybrali několik detailů obecně známých míst, vždy z volně přístupných exteriérů. Pohybovali jsme se do 10 minut od Kamenného mostu.

Vaším úkolem je napsat vždy číslo fotografie a k němu objekt, který (nebo jehož část) je na záběru. Nemusíte přitom poznat vše – stačí tipnout si aspoň tři záběry.

Každý, kdo nám zašle e-mailem (redakce@piseckysvet.cz) nebo vhodí do schránky na adrese Velké náměstí čp. 1 odpověď, bude soutěžit o **dvě vstupenky na koncert Dana Bárty** (13. 3. v DPČ) a o **KLUBOVOU KARTU** Divadla Pod čarou (viz str. 9–10). Klubové karty DPČ stojí 450 korun, zaručují slevu na většinu akcí a garanci vstupu na každé představení i bez lístku z předprodeje.

Nezapomeňte uvést své jméno a číslo telefonu! Výherce opět vylosujeme z nejúspěšnějších odpovědí.

Termín pro odpovědi:

nejpozději v pondělí **16. února 2015**

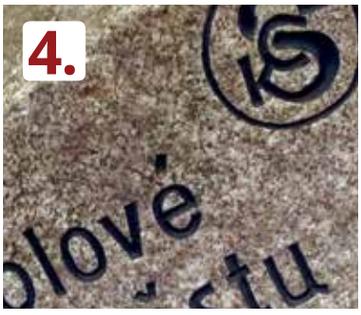

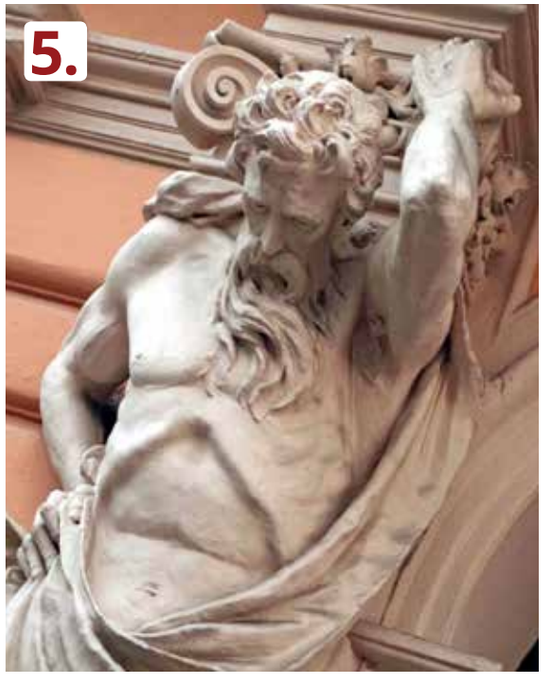

JAK TO DOPADLO MINULE?

Z doručených odpovědí postoupilo do slosování 11 soutěžících, kteří zodpověděli správně buď všech 7 otázek, nebo 6 otázek s výjimkou otázky č. 4 – Městský ostrov bohužel nebyl v některých dnech přístupný, a tak nesplňoval námi zaručené podmínky.

Výherce vylosovaly Anežka a Eliška Matějkovy, které jsou také autorkami některých fotografií do dnešní soutěže. Po dvou volňáscích na divadelní představení Dívčí válka, které v DFŠ Písek pořádá 21. února Pragokoncert (viz str. 20), vyhrávají: **Bohuslava Nejedlá a Eva Horová.**

A správné odpovědi z lednového čísla?

1. Melegnanský pomník (lev) v Budovcově ulici, 2. znak nad vchodem do Městské knihovny, 3. dům prof. Otakara Ševčíka, Ševčíkova ul., 4. lavička na Městském ostrově, 5. graffiti v Soukenické ul. čp. 1/58, 6. Židovská synagoga, 7. kříž na hrobě vojínů, zemřelých za doby války, Svatotrojický hřbitov.